

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

LEDEN 2010

*Sola Scriptura - Jedině Písmo
Solus Christus - Jedině Kristus
Soli Deo Gloria - Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia - Jedině milostí
Sola Fide - Jedině vírou*

OBSAH

V pokorné bázni a naději	1
Do nového roku	3
Radostí naplňovaný křesťanský život	4
Osobní svědectví	8
Poslové	10
Portréty služebníků	17
Jak překonat ve vydávání	17
Muž z „Geor reet“	18
Zástupné vyznávání hříchů	20
Jak vykládat podobnosti	21
Zlo v plánu dobrého Boha	28
Vezeň v Božích okovech	30
Cennější než zlato	36
Diakonie nebo podnik se sociálními službami?	40
Příběh, který se nikdy nestal	42
Napsali jste nám	44
Boj s obry	45

V POKORNÉ BÁZNI A NADĚJI

◆ *Ale oko Hospodinovo bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo čekají na jeho milosrdenství, aby ze smrti je vysvobodil, naživu je zachoval v čas hladu. Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štěstí. Hospodine, se raduje naše srdce, my se radujeme tvým jménem. Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi, na tebe s důvěrou čekáme!* (Ž 33,18–22)

Boží oko patří na svůj lid. Očekáváme-li na Boha, naše oči jsou upřeny na Něho, abychom se s Ním setkali. Dostává se nám požeňování, jež plyne z očekávání na Pána Boha, když nepatříme a nemyslíme na sebe, na své potřeby a tužby, a když se co nejvíce zaměstnáváme svým Bohem. Skláníme se pokorně před Ním, velebíme Jeho slávu a lásku, když cítíme, že nás pozorují Jeho vševidoucí oči, aby naplnil všechny naše potřeby. Uvažujme o vznešeném setkání Boha s Jeho lidem, všimněme si dobře, jak nás slovo Boží vyučuje o těch, na které patří Boží oko, a o Tom, na kterého hledí naše oči.

◆ *Ale oko Hospodinovo bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo čekají na jeho milosrdenství.* (Ž 33,18)

Lidé si zpravidla myslí, že bázeň a naděje stojí proti sobě. Nikoli, před Boží tvář a na modlitbách můžeme je vidět vedle sebe v krásném souladu. A to proto, že

2 ZÁPAS O DUŠI

v Bohu jsou všechny nesrovnalosti urovnány. Spravedlnost a pokoj, soud a milost, svatost a láska, nekonečná moc a nejjemnější něžnost, majestát nad nebe vyvýšený a blahosklonnost, jež se snižuje do nejnižších hlubin, se tu setkávají a dávají si políbení. Je zajisté na světě i bázně dost, jež má trápení, ale vyřazuje ji úplně dokonalá láska. Avšak i v nebi lze nalézt bázeň. V písni Mojžíšově a Beránkově pějí vítězové:

◆ *Kdo by se nebál Tebe, Pane, a nevzdal slávu Tvému jménu. (Zj 15,4)*
A od Božího trůnu přichází hlas:

◆ *Zpívejte Bohu našemu všichni jeho služebníci, kteří se ho bojíte! (Zj 19,5)*

I při všem očekávání na Pána je třeba, aby srdce bylo naplněno Boží bázní před slavným a strašným jménem – Hospodin, tvůj Bůh! Čím hlouběji se skláníme ve svatě bázni, ve zbožné uctivosti, v hluboké zbožnosti a v pokorném sebezponižování před Jeho svatostí – zrovna tak jako andělé, když zahalují své tváře před Jeho trůnem – tím více spočine Jeho svatost na nás a duše bude naplněna štěstím, když jí Bůh zjeví sebe samého. Čím hlouběji se ponoříme do pravdy, že žádné tělo není slavné v Jeho přítomnosti, že jsme jen prach a popel, tím více bude nám dovoleno, abychom viděli Jeho slávu. „Oči Hospodinovy patří na ty, kteří se Ho bojí, kteří očekávají milosrdenství Jeho.“ Pravá Boží bázeň bude nás chránit od odpadnutí a ztráty naděje; naopak, vlije do srdcí nadšení a sílu. Čím hlouběji se pokoříme, tím více se Bůh přiblíží k nám a naplní naše srdce odvahou a důvěrou.

Kéž by se nám každé cvičení v blaženém očekávání na Boha stalo zvykem a přímo vášní, abychom byli naplněni vzrůstající nadějí a vírou v jisté, bezpečné a bezměrné Boží milosrdenství! Otcovská láska našeho Boha je nevyčerpitelná. Ať přijdeme k Němu v jakémkoli stavu, vždy můžeme směle důvěřovat

v Jeho milosrdenství. Tuto zkušenost mají všichni, kteří očekávají na Boha.

Ó, naučme se myslet stále na Něho, vždyť jen od Něho můžeme čekat všecko.

◆ *Ale oko Hospodinovo bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo čekají na jeho milosrdenství, aby se smrti je vysvobodil, naživu je zachoval v čas hladu. (Ž 33,18–19)*

Nejde jen o zachování života, hrozí-li hlad a smrt (toto nebezpečí často potřebujeme k tomu, aby nás pohnulo k očekávání na Něho); zde však běží o vysvobození, o záchranu života věčného. Nebezpečí bývá velmi temné a hrozné. náš tělesný i duševní stav může být někdy naprosto beznadějný. Zůstává nám však vždycky ještě naděje: oči Hospodinovy patří na tebe. Jeho oko postřehne nebezpečí, hledí s láskou na třesoucí se a čekající dítě, pozná okamžik, kdy srdce je zralé pro požehnání, a zná také cestu, jíž může seslat požehnání. Je to mocný, živý Bůh! Bojme se Ho, mějme naději v Jeho milosrdenství! A odpovíme s odvahou a pokorně: Duše má čeká Pána! On je naše pomoc i záchrana.

◆ *Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme!*
(Ž 33,22)

Jak požehnané je očekávání na takového Boha, na Jeho skutečnou pomoc v čase soužení! On je štít a ochrana proti každému nebezpečí. Dítky Boží, nechcete se učit tajemství, jak spatřit spasení Boží? Musíme poznat svou naprostou bezmocnost a neschopnost, ponořit se do ní a očekávat tiše, oddaně na Pána. V době největšího duchovního hladu, i kdyby se zjevila smrt, čekej na Boha! On tě vysvobodí a ty budeš vítězem. On tě zachová při životě. Nešpetej to doma, o samotě, rozhlaz to každému, volej vším hrdlem, nezadržuj! Žalmista nemluví k jednotlivcům, ale k celému lidu Božímu. Duše má, čekej na Hospodina! On je naše pomoc a ochrana. Posilněte se a povzbuďte jeden druhého ve svatém cvičení, v očekávání

na Pána, aby mohl každý říci nejen o sobě, ale i o svých bratřích: Čekali jsme na Něho, budeme se radovat a veselit z Jeho spasení! Duše má, čekej jedině na Boha!

– Andrew Murray –
(*Očekávání na Boha, den desátý*)

DO NOVÉHO ROKU

- ◆ *Výborné jméno je nad hojné bohatství, lepší než stříbro a zlato je přízeň. (Př 22, 1)*

Vybudovat si dobré jméno není věc nijak jednoduchá, není to otázka týdnů ani měsíců – většinou to trvá mnoho let. Zápas o duši letos vstupuje do dvacátého druhého roku své existence. Za ta dlouhá léta si mezi mnoha čtenáři rozhodně dobré jméno vybudoval.

Bylo to především usilovnou prací Kláry a Pavla Steigerových, kteří ještě jako emigranti během svého civilního zaměstnání v *Jakartě* zatoužili po povzbuzení bratří a sester za „železnou oponou“ Československé socialistické republiky. Tak vznikla první čísla ZODu. Po pádu komunistického režimu se Steigerovi vrátili do rodného Československa, ovšem již jako misionáři HCJB. Zápas o duši se stal nedílnou (byť ne hlavní) součástí jejich misijní práce v naší zemi.

Jméno ZODu bylo protříděno v době, kdy došlo k zásadnímu odklonu od dispenzacionálního a příklonu k reformované teologii. Zápas o duši tehdy ztratil celou řadu svých čtenářů. Ovšem jiné zase svým kristocentrickým zaměřením a důsledně prosazovanou zásadou „Sola Scriptura“ získal.

Boží přízeň se ukázala také v tom, že po Pavlovi a Kláře nastupuje další generace a tak Zápas o duši již více než rok pokračuje v práci pod vedením redakční rady. Jejimi členy samozřejmě zůstávají také kromě jiných i – stále aktivní, leč důchodci – Pavel s Klárou.

Přízeň celé řady čtenářů přetrvávala celých dvaadvacet let. Z toho se velmi radujeme, neboť taková přízeň je lepší než stříbro a zlato, jak pravil Šalamoun. Modlíme se však také za to, abychom Zápasem o duši oslovovali nejen stávající čtenáře, ale také čtenáře nové a to zvláště mezi těmi, kteří jsou novými křesťany nebo jsou mladí a zatím neprojevili mnoho zájmu o hlubší studium Písma. Také jejich přízeň chceme získat – nikoli za každou cenu, ale poctivým přístupem k Božímu Slovu. V získávání nových čtenářů jsme velmi závislí právě na Vás, milí čtenáři, takže Vás chceme poprosit, abyste doporučili náš časopis ve svém křesťanském společenství, abyste ho nabídli k přečtení svým přátelům – věřícím nebo hledajícím a pomohli nám uvést do praxe slogan z titulní stránky ZODu: „Půjčuj, šíř, rozmnožuj!“

Jsme nesmírně vděční za Vaši přízeň, kterou nám vytrvale prokazujete nejenom tím, že ZOD čtete a čerpáte z něj, ale také tím, že se aktivně podílíte na chodu časopisu – ať již finančně nebo modlitebně, svými dopisy či jinými psanými příspěvky.

O našem hospodaření v roce 2008 se jako vždy dozvíte více v příštím (dubnovém) čísle ZODu. Díky všem Vaším příspěvkům můžeme pokračovat nejenom v práci na časopise a v jeho bezplatné distribuci, ale také v rozvíjení dalších aktivit.

Mezi tyto aktivity patří jednak Zimní konference pořádaná ve spolupráci s Biblickým společenstvím křesťanů a také vydávání knih – jako byla kniha *Kamenné desky* v roce loňském a jako je kniha kázání Ch. Spurgeona „*Úsvit víry a mračna nad ním*“, která vychází současně s tímto číslem časopisu v kooperace s nakladatelstvím Poutníkova četba (www.poutnikovacetba.cz). Jak pořádání konferencí (a v budoucnosti také biblických seminářů), tak vydávání knih chceme zařadit mezi své pravidelné činnosti.

4 ZÁPAS O DUŠI

Řada našich čtenářů patří k těm, jejichž hlavy již prokvetly šedinami a jsou i tací, kteří jsou kvůli problémům se svým zrakem nuceni časopis odhlásit. Pro tyto čtenáře připravujeme časopis ve zvukové podobě. Je to projekt, který se teprve rodí, ale věříme, že si najde své místo mezi našimi aktivitami a že ho s Boží pomocí dovedeme do zdárného konce.

Jsmo rádi, že součástí časopisu mohou být také Vaše dopisy, příspěvky a reakce na jednotlivé články. Ne vždy se nám sice daří reagovat okamžitě, ale nechceme žádnou Vaši reakci či podnět založit a nechat bez odezvy. Proto Vás chceme povzbudit k reakcím – kladným i záporným. Vždyť i to je cesta k budování výborného jména a je to také určitý výraz Vaší přízně. Takové přízně, která – ať již je souhlasná či nesouhlasná – je vždy lepší než stříbro a zlato.

Ještě jednou Vám chci za celou redakční radu časopisu poděkovat a popřát Vám požehnaný nový rok 2010 a hojný užitek při čtení Zápasu o duši.

– Jaroslav Kernal –

RADOSTÍ NAPLŇOVANÝ křesťanský život

Všichni touží, aby byl jejich život naplněn štěstím – být plni radostného nadšení, cítit se skvěle a vše zvládat. Na tom není nic špatného. I Bůh si přeje, abychom byli radostní, vzrušení štěstím a povzbuzeni druhými lidmi. Je však otázkou, jakým způsobem takového stavu dosáhneme. Někteří si přihnou z láhve, jiní sáhnou po drogách. Ani jeden z těchto způsobů však nevyvolá štěstí v křesťanovi.

V **Efezským 5,18** je psáno: „*A neopíjejte se vínem, což je prostopášnost,...*“ Pavel se nesnaží ukázat, že opilství je s křesťanstvím neslučitelné, ale jednoduše přikazuje – neopíjejte se! Když se člověk jednou znovuzrodí z Ducha, stane

se Božím dítětem, rozloučí se se svojí minulostí, je konec opilství, obžerství a večírkům – nic takového totiž nemá v křesťanově životě místo. Teď si můžete pomyslet: „Zase nás čeká kázání o škodlivosti alkoholu!“ Komu je určeno? Většina lidí kolem nás se setkává s alkoholem příležitostně, i pravidelně. Podle statistik je mezi dospělými na každých třináct lidí jeden alkoholik nebo nadměrný spotřebitel alkoholu. Množství lidí, kteří se pravidelně opijí nebo jsou nadměrnými uživateli alkoholu mnohonásobně převyšuje počty těch, kteří se alkoholu vyhýbají. Kolem 50% obyvatel USA přiznává, že mezi jejich nejbližšími v rodinách má jeden nebo více členů vážný problém s alkoholem. Z takových statistik můžeme usuzovat, že i mezi věřícími má alkohol své oběti. Ne, nebojte se, nebudu nikoho poučovat o nástrahách a škodlivosti alkoholu. Jistě všichni sami víte, že alkohol je příčinou násilí, agresivity, nehod, týrání, zneužívání, zadluženosti a navíc, každá země vydává finanční prostředky daňových poplatníků na nápravu vzniklých škod. Opilství si vybírá vysokou daň a přímé, i nepřímé společenské oběti.

Duch a víno

Pakliže se křesťané nemají opíjet vínem, zůstává otázka, kde a jak hledat radost a štěstí? Odpověď a inspiraci najdeme v následujících verších:

◆ *... ale plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce a vždycky za všechno vzdávejte díky Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. (Ef 5,19–20)*

Vaše radost, veselí, dobrá nálada má být způsobena naplňováním Duchem, ne vínem.

Možná, že vás Pavlův způsob vyjadřování zarazí; plný význam jeho instrukcí směřuje k tomu, abychom byli opilí Duchem svatým. Během letnic přítomní apoštolové, kteří byli naplněni Duchem,

vykazovali znaky nebojácnosti a bujarosti, což si ostatní vykládali tak, že popíjeli z vinných měchů příliš brzy po ránu:

◆ *Když nastal den letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchr, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivě jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. (Sk 2,1–4)*

Zde je vysvětlení: Ten, kdo je naplněn Duchem, i když je normálně mírný a zdrženlivý, je přímočarý a bez bázně:

◆ *Ale jiní říkali s posměškem: „Jsou opilí!“ Tu vystoupil Petr spolu s jedenácti, pozvedl hlas a oslovil je: „Muži judští a všichni, kdo bydlíte v Jeruzalémě, toto vám chci oznámit, poslouvejte mě pozorně: Tito lidé nejsou, jak se domníváte, opilí – vždyť je teprve devět hodin ráno. Ale děje se, co bylo řečeno ústy proroka Jóele: A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorokém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat...“ (Sk 2,13–18)*

To, co přítomní slyšeli a viděli, vypadalo jako by ti lidé byli opilí. Pavel však jejich stav nesrovnává, ale staví do protikladu vlivu vína a Ducha. Vínem opilý člověk ztrácí zábrany a zlo v jeho srdci ovládne jeho život. Duch svatý člověka také cele ovládne, ale zmocní jeho život k opravdové svatosti. Vliv Ducha člověku dodává rozhodnost, která jej osvobozuje od veškerých zábran, aby mohl žít naplno pro Boží slávu.

Budte naplnění/naplňování.

Jistě si povšimnete, že text Efezským 5,18 obsahuje jistý příkaz: „*ale naplnění*

buďte Duchem svatým...“. Co to znamená? Nejdříve odpovím, co to neznamená. Být naplněn Duchem svatým, neznamená, že máme být teprve obývaní, pokřtěni nebo zapečetěni Duchem svatým. Pavel nikdy neřekl: „Ať do vás vstupí moc Ducha“, nebo ještě doslovněji „Budte obydleni Duchem svatým.“ Jestliže jste křesťané, Duch svatý ve vás přece již přebývá:

◆ *Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a ježž máte od Boha? Nepatříte sami sobě! (1 K 6,19)*

Pavel nikdy neřekl: „Budte pokřtěni Duchem svatým“. Jestliže jste křesťané, byli jste pokřtěni Duchem svatým v okamžiku svého spasení:

◆ *Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. (1 K 12,13)*

Apoštol Pavel nikdy neřekl: „Budte zapečetěni Duchem svatým“. Jestliže jste křesťané, byli jste již zapečetěni Duchem svatým:

◆ *V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého. (Ef 1,13)*

Všechny tři události se již staly, takže nejde o příkaz „abyste byli“, ale o stav, že „již jste“ – to vše se stalo v jednu chvíli, když jste byli spasení.

Jak tedy máme Pavlovu příkazu „*ale naplnění buďte Duchem svatým*“, rozumět? Ten se týká našeho posvěcování. V řečtině jde o průběžný čas, lépe řečeno: „*ale naplňování* buďte Duchem svatým.“ Pavel vlastně říká: „Dovolte Duchu svatému, který již ve vás přebývá, pokřtí a zapečetí vás, aby vás také stále, průběžně a bez ustání ovládal.“ Nejde o druhý projev milosti, jednorázovou zkušenost, ani o povýšení do vyššího duchovního stavu. Jde o soustavný, průběžný svatý způsob života každého křesťana.

6 ZÁPAS O DUŠI

Podřizujte se v poddanosti

Být naplňován Duchem svatým znamená, že bez ustání podřizujeme v každé životní oblasti svoji vůli, rozum, tělo, čas, schopnosti, vše co je pro nás vzácné a důležité do Jeho vlády. Což prakticky znamená, že každá oblast našeho života je neustále podřizována a ovlivňována tím, že jsme (zůstáváme) pod vlivem Ducha svatého.

Povšimněte si, že Duchem naplňovaný člověk se bez ustání někomu podvoluje. Hierarchie podřizenosti je popsána podrobně v Efezským 5,21–32, 6,1–9.

Duchem naplňovaná manželka se podřizuje svému manželovi. Duchem naplňovaný manžel miluje svou manželku.

◆ **Efezským 5: (21)** *V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým: (22) ženy svým mužům jako Pánu, (25) Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, ...*

Duchem naplňované děti poslouchají své rodiče. Duchem naplňovaný otec nedráždí své děti ke vzdoru.

◆ **Efezským 6: (1)** *Děti, poslouchejte své rodiče, protože to je spravedlivé před Bohem. (4) Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána.*

Duchem naplňovaný zaměstnanec pracuje pilně pro svého zaměstnavatele. Duchem naplňovaný zaměstnavatel je spravedlivý a nevyhrožuje zaměstnancům.

◆ **Efezským 6: (5)** *Otroci, poslouchejte své pozemské pány s uctívou pokorou a z upřímného přesvědčení jako Krista. (6) Nejen naoko, abyste se zalíbili lidem, ale jako služebníci Kristovi, kteří rádi plní Boží vůli (7) a lidem slouží ochotně, jako by sloužili Pánu. (9) Vy páni, jedněte s otroky také tak a zanechte vyhrůžek. Víte přece, že jejich i váš Pán je v nebesích, a ten nikomu nestraní.*

Toto všechno je projev Duchem naplňovaného života. Takže, než namítnete, „dobrá, to se mám vzdát všeho a nechat

jednat jen Boha?“, podívejme se opět, co říká Písmo:

◆ *Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch. Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. (Ko 3,16–17)*

Vidíme, že výsledné působení slova Kristova a Božího ducha ve vás, je přesná paralela s naplňováním Duchem svatým a projeví se poslušností a vícečetnými změnami. Všechny změny jsou zaznamenány – patří k nim chvála, podřizenost, láska, poslušnost, citlivá a láskyplná rodičovství, přičinlivost, poctivost. Být naplňován Duchem svatým je přesně totéž jako když Kristovo slovo přebývá a přebohatě, spojitě působí v našich srdcích. Čím pozorněji studujeme Boží slovo, tím více budou naše myšlenky prostoupeny Kristem. Naše pozornost bude upřena na Krista. Budeme Kristocentriční, myšlení bude prostoupeno vědomím Kristova učení a to bez ustání – což neznamená nic jiného, než, že jsme Duchem bez ustání naplňováni.

Změna způsobu chování

Již jsme si ukázali, jak se změní chování Duchem naplňovaného člověka. Kam se ale poděla radost, kterou jsem zmiňoval na počátku? Mezi příkázáním a změnami chování je velmi důležitá poznámka, která se týká stanovisek Duchem naplňovaných křesťanů:

◆ *...ale plní Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce a vždycky za všechno vzdávejte díky Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. (Ef 5,19–20)*

V těchto dvou verších, Pavel zkoumá ovoce dvojího postoje, které dokazují životaschopnost křesťanských přístupů a

vyjadřování radosti a vděčnosti. Radost a vděčnost provází každého, kdo žije pod mocí, tedy je podřízen nadvládě Ducha svatého. Ať na veřejnosti nebo v soukromí, vnitřně nebo vně, Duchem svatým vypůsobená radost, vyvolává zpěv, který plyne ze srdce. A komu zpíváme? Zpíváme společně jedni druhým a Pánu. To vše mějte na paměti, až bude zpívat při bohoslužbách. Váš zpěv není součástí představení, ani zábavy, nejde o výkon. Měl by vyjadřovat vnitřní, šťastné rozpoložení v Duchu svatém jako svědectví vaší radosti v Pánu. Kdo vyjadřuje zpěvem radost jednoty s Duchem svatým, přináší radost a potěšení samotnému Bohu. Radost a díky jdou ruku v ruce:

◆ *Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. (1 Te 5,16–18)*

Jestliže nevděk působí trpkost a temnotu duše, pak vděčnost ji osladí a svět kolem nás prostoupí světlem. Vděčnost a díkyvzdání je více, než obyčejný dík nebo odeslání děkovné zdravice – jde o postoj srdce. Bez opravdu vděčného postoje, je takové poděkování pouhé pokrytectví. Duchem vypůsobená radost a vděčnost je nezdolná. Když Pán Ježíš řekl „*tvůj zármutek se obrátí v radost*“, měl na mysli ženu v těžké hodině:

◆ *Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. (J 16,21–22)*

Narození a znovuzrození jsou blízké paralely. Začíná nový život. Jde o druh proměny, kterou působí Duch svatý v každém, kdo je pod jeho nadvládou. Duchem ovládaný život překypuje vděčností, radostí, skvělými vztahy, příkladným chováním – což je v kontrastu s chováním těch, kdo žijí zotročení pod vlivem alkoho-

lu. Je možné, že nehledáte ani nenacházíte radost a uvolňování v alkoholu nebo drogách. Hledáte ale radost a pokoj ve stálém naplňování Duchem svatým? Všechny zdroje shůry jsou okamžitě dostupné všem, kdo touží, aby byli Duchem neustále proměňováni (posvěcováni). Na co tedy čekáte?

Život zaměřený na evangelium můžeme vidět jako křesťanský valčík. Valčík, to je tanec tří kroků. Křesťan by se je měl naučit, když chce tančit. Nejdříve si musíme přiznat, že musíme udělat – první krok, když vidíme svůj hřích ve světle Božího zákona. Druhý krok nás vede ke Kristu, který nás může změnit. Třetí krok nás vede k boji s hříchem. To je obrat od hříchu a zápas o počestnost v moci Ducha svatého skrze pokání. Čiň pokání, věř, bojuj...! Samozřejmě, že na taneční ploše je přítomna láska a Boží milosrdenství, obojí patří k tvůrčím prvkům valčíku. Pakliže křesťané nejsou do hloubi srdce přesvědčeni, že je Bůh miluje a láskyplně vede na základě sjednocení s Kristem, potom budou vždy svůj hřích zlehčovat a hájit se nejrůznějšími výmluvami a začnou přesouvat vlastní viny na druhé, aby se před Bohem nějak ospravedlnili.

Je na pováženu, že mnohé dnešní církve vyučují a věří dvoj-krokovému valčíku. Ty dva kroky jsou – čiň pokání a bojuj. Takto oslovení věřící vyznačí své hříchy a pokračují s předsevzetím, že se hříchu příště svojí „tvrdou snahou“ vyhnou. Problém s takovým přístupem je v tom, že opomíjí Kristův kříž a moc vzkříšení. (Bob Flayhart)

◆ *Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti. (Ř 6,17-18)*
– John MacArthur, Pulpit Magazine –

8 ZÁPAS O DUŠI

OSOBNÍ SVĚDECTVÍ o cestě ke Kristu

Před více než rokem jsem ve křtu veřejně vyznal Ježíše Krista jakožto svrchovaného Pána nad svým životem. Tím se dovršila osmiletá práce Božího Ducha, který změnil mé srdce a otevíral jej pro našeho Pána. Byť proces proměny nebyl krátký ani jednoduchý, jsem Kristu vděčný za celý průběh. Zpětně si vybavuji mnohé klíčové momenty utvářející můj vztah k Bohu, mou víru a především prohlédnutí a uvědomění si vlastní hříšnosti. V následujících řádcích bych rád vylíčil hlavní momenty mé cesty ke Kristu. Cesty k jedinému Spasiteli, jež nebyla mým dílem takže si ani nemohu přisvojovat žádné zásluhy.

Vyrůstal jsem v milující rodině, rodiče mě a mého bratra velmi milovali a snažili se nám dát vše, ale naneštěstí neznali Boha. Když mi bylo přibližně patnáct, rodina se rozpadla a já jsem od té doby vyrůstal s tatínkem a babičkou. Babička věřila v Boha, ale mnoho se mnou o Něm nemluvila a já jsem bral její víru jako něco archaického, takový pozůstatek dávných století. Proto mé první významné setkání s živým Bohem nastalo až v roce 2000, kdy jsem byl na universitní stáži ve skotském Glasgow. Tehdy mi jeden ze spolužáků řekl evangelium o Kristu a já se velmi divil, o čem to na počátku 21. století mluví student technické university. Bůh přece neexistuje, to je dávno prokázána věc! Zpětně si vybavuji, jak krásně na mě pasoval úryvek z 1. verše 14. žalmu:

◆ *Bloud si v srdci říká: „Bůh tu není.“*
(Ž 14,1)

Přesto jsem tehdy přijal pozvání na jejich sborové odpolední setkání mládeže, kde jsem vyslechl několik osobních svědectví o víře v Ježíše Krista. Ze slušnosti jsem vydržel až do konce a řekl svému spolužákovi, že tohle pro mě rozhodně není. On se k mému údivu ani nezlobil.

Ovšem Bůh pracoval dále a necelý rok poté se k nám do těsného sousedství přistěhovala rodina misionářů. Okamžitě jsme se stali přáteli. Příznávám, že moje motivace k setkání s nimi byla docela kuriózní. Americký misionář v malé středočeské obci – to pro mě byla obrovská zvláštnost, které jsem nerozuměl. Říkal jsem si, co že to vede člověka k tomu, aby se s celou rodinou přestěhoval do úplně cizí země? Co to je za práci být kazatelem? Z čeho vlastně žijí? Spousta otázek, které mě k Peterovi a jeho rodině přitahovaly. Začal jsem chodit na evangelizační kurzy angličtiny. Velmi mě bavilo o Bohu diskutovat a hájit své tehdejší ateistické názory. Vrcholem každého ročního kurzu byl letní tábor, na který přijelo vždy patnáct až dvacet křesťanů ze Spojených států, Austrálie a Velké Británie. Každoročně jsem se na tábory těšil a těším dosud, ale dnes již z jiných důvodů.

Tehdejší pohnutky bych dnes rozdělil do dvou skupin: jednak ty, které jsem říkal a potom ty skryté. Samozřejmě jsem říkal, že si chci procvičit angličtinu a poznat nové lidi. Neříkal jsem ovšem, že křesťanům chci ukázat, jak strašně se mýlí. Ačkoliv jsem byl ve vystupování přívětivý a musím přiznat, že jsem rád s křesťany trávil čas, tak v soukromí jsem se jim vysmíval. Měl jsem je rád, ale nenáviděl jsem evangelium. Po celou dobu jsem se snažil rozbít představu o všemocném a dokonalém Bohu a jeho Synu, Ježíši Kristu.

Evangelium o Ježíši a různá osobní svědectví jsem během pěti až šesti let slyšel snad stokrát. Mé srdce bylo kamenné a já sám sobě jsem chtěl být bohem. Dnes vidím i to, co jsem si tehdy bál přiznat, totiž že jsem se bál jakékoliv změny ve svém životě. V něm jsem si zakládal na osobním úspěchu, pracovní kariéře a patřičném zisku. Ovšem postupně jsem si stále více uvědomoval, že mě tento způsob života nenaplňuje. Čas od času se

v mém nitru objevila bolestná prázdnota, kterou jsem se vždy snažil přehlušit, nejčastěji nějakou novou zálibou. Tento postup fungoval pouze dočasně a vše se vždy vrátilo do původního stavu. Bůh ve mně již pracoval. V roce 2006 jsem dosáhl profesní mety, která do té doby významně poutala mou pozornost. V tu chvíli mi zmizel jasný cíl mého života a já jsem začal tápat, co dál. Pracoval jsem víc, vydělával jsem víc a utrácel víc, ale klid mi to nepřinášelo. Na anglickém táboře v následujícím roce jsem docela trpěl. Už jsem nebyl schopen hájit své ateistické názory a čelit osobním svědectvím. Bůh mi jasně ukazoval, že potřebuji změnit svůj starý život. Hned po tomto táboře jsem šel za Peterem a řekl mu, že se chci dovědět více o tom, co se píše v Bibli. Paradoxně jsem v předchozích letech o Bibli diskutoval, aniž jsem věděl, co je v ní skutečně napsáno.

Začali jsme spolu s dalšími třemi mladými lidmi studovat Markovo evangelium. Každý týden jsme společně procházeli příslušným oddílem od počátku evangelia až do poslední kapitoly. Studium Božího slova se mi velmi zalíbilo. Velmi mě udivila jasnost textů v Bibli, provázanost mezi různými knihami a především celková koncepce, která – byť vznikla v průběhu patnácti století, nemá v sobě žádné rozpory a mezery. Dnes vím, proč tomu tak je – odpověď lze nalézt v Písmu samotném:

- ◆ *Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2 Tm 3, 16–17)*

Na biblická studia jsem se každý týden těšil a postupně jsem začal Bibli číst i sám. Bůh mi pomalu skrze své Písmo ukazoval, jaký je můj skutečný stav před Ním a pomalu mě usvědčoval, že nejsem takový spravedlivý, za jakého jsem se

považoval. Po půl roce Peter přesunul biblické studium z pátečních večerů na nedělní ráno před shromáždění sboru. A tak jsem – nejdříve ze zvědavosti – začal chodit do sboru, kde byl Peter pastorem. To byla změna, kterou bych ještě před několika měsíci rozhodně odmítl.

Peterova kázání se vždy snažila vystihnout podstatu probíraného úseku v Písmu a vždy ukazovala na Ježíše Krista jako jediného prostředníka mezi námi a Bohem. Postupně jsem přijal, že existuje jediný Bůh. Pochopil jsem, že Ježíš Kristus je plně člověk a zároveň plně Bůh. Začínal jsem rozumět i tomu, že důvodem, proč Ježíš Kristus musel zemřít na kříži, jsou naše hříchy. Ovšem měl jsem jeden závažný problém: nechtěl jsem, aby On byl svrchovaný Pánem. Říkal jsem si, že jsem přece tak dobrý, že se dostanu k Bohu vlastními silami. Ještě jsem si stále plně neuvědomoval velikost svého hříchu před Bohem. Tato osobní pycha se projevovala v mnohdy bláznivých zákonických projevech. Jednou jsem například Peterovi, jako pastorovi sboru nabídl peníze, abych se ukázal štedrým, a mám-li být upřímný, chtěl jsem si koupit Boží milost. Dodnes je mi tento projev hlouposti výstrahou. Peter tehdy udělal to nejlepší, co mohl: odmítl dar a znovu mi vyložil Kristovo evangelium.

Bůh ve mně více než rok velmi intenzivně pracoval a já jsem prošel obrovskou změnou, kterou jsem si na počátku ani nedovedl představit. Bůh prostřednictvím svého Ducha zlomil mou pýchu a já na konci listopadu 2008 vyznal Ježíše Krista Pánem svého života. Následným křtem jsem veřejně vyznal svou víru, ale ocitl se zároveň na začátku cesty života, který již nepatří mně. Nejsem dokonalý, stále dělám chyby a mé hříchy úplně nezmizely, ale od té doby prožívám doslova nový život, který se nedá srovnávat s tím předchozím. Samozřejmě se v něm objevují

10 ZÁPAS O DUŠI

problémy a jiné daleko těžší ještě přijdou, ale v Kristu se nemusím ničeho obávat, neboť vím, že mi připraví vždy východisko (1 K 10,13).

Jak jsem dříve poslouchal svědectví o Bohu od jiných lidí, tak Bůh nyní mě používá pro svědectví o Sobě. Spolu s naším novým pastorem se podílím na témže biblickém studiu, kterým jsem prošel a mám ohromnou radost, že mohu jiným lidem ukazovat na krásu a moc Boží spásy v Kristu. Zajímavé je, že činnosti, kterými jsem dříve ubíjel svůj pocit prázdnoty, mi nyní dávají daleko větší uspokojení a pocit radosti. Už je nedělám pro sebe, ale pro Krista.

A tak jeden pyšný sobec díky Boží milosti uvěřil ve spásnou moc Ježíše Krista.

- ◆ *Kde je tedy chloubka? Byla vyloučena. Jakým zákonem? Snad skutků? Nikoli, ale zákonem víry. (Ř 3,27)*
– Daniel Adamovský –

POSLOVÉ

- ◆ ***Potom obeslal Chizkijáš celý Izrael a Judu a napsal listy Efrajimovi a Manasesovi, aby přišli do Hospodina domu v Jeruzalémě a slavili hod beránka Hospodinu, Bohu Izraele. Běžci prošli s listy od krále a od jeho velmožů celým Izraelem a Judou a podle králova příkazu provolávali: „Izraelci, navraťte se k Hospodinu, Bohu Abrahama, Izáka a Izraele, a on se navrátí k těm pozůstalým z vás, kteří vyvázli z moci asyrských králů. Nebud'te jako vaši otcové a jako vaši bratři, kteří se Hospodinu, Bohu svých otců, zpronevěřili. Proto dopustil, že vzbuzují úžas, jak sami vidíte. Nyní nebud'te tvrdošíjní jako vaši otcové, poddejte se Hospodinu, přijďte k jeho svatyni, kterou navěky oddělil jako svatou.“ (1 Pa 30)***

Peres vešel do trůnního sálu hned za posly, kteří měli za úkol procházet Judskem. Ti v duchu jásalí a radostně si šeptali, vždyť Judsko jednomyslně poslecho jejich hlas a přislíbilo, že slavnost rozhodně nezanedbá.

To on nepřivedl nikoho. Ani jednu duši.

Díval se na své bratry, jak se radují, a i když byl v koutku srdce rád za to, že aspoň někdo měl úspěch, nedokázal se z celého srdce přidat k jejich radosti.

On nepřivedl nikoho.

A co víc, smáli se mu a posmívali snad ve všech vesnicích v zemi Efrajimově, nenašla se jediná duše, která by je k sobě vzala na noc, všude je odmítali.

Kolikrát měl už chuť to všechno zabalit a vrátit se domů, když to tak očividně nemělo žádný smysl.

A nepřivedl nikoho.

Sledoval, jak judští poslové předstupují před Chizkijáše a nadšeně vypráví, jak celé Judsko povstalo jako jeden muž, když slyšelo jejich hlas. S rozzářenou tváří popisují, jak je v každé vesnici vítali, jak se téměř nemohli dohodnout, kdo bude mít tu čest a bude ve svém domě hostit královy posly, jak pro ně vždy oddělovali to nejlepší ze svých stolů a vyprovázeli je jáсотem a hlaholem.

Sledoval, jak se král raduje z toho, že jeho poddaní nepohrdli jeho výzvou, ale z celého srdce se rozhodli následovat svého panovníka na cestě, kterou se rozhodl vydat, cestě zpět za Hospodinem, úzké cestě vymezené zleva i zprava Jeho Zákonem.

A on nepřivedl nikoho.

Do úst mu vstoupila žluč, když si uvědomil, že nemá žádnou radostnou zprávu, kterou by přednesl svému králi, nic, co by mohlo do jeho očí přinést aspoň malou jiskřičku radosti.

Z celého Efrajima nepřivedl nikoho.

Ani jedinou duši.

„Dobře jste mi sloužili, služebníci moji,“ chválí Chizkijáš zvlášť každého

z poslu. „Pojďte, vejděte do radosti svého pána, a každému dejte jeho zaslouženou odměnu.“

Já jsem, můj pane, nepřivedl nikoho, šeptá si zmučeně Peresova duše, ubitá, znavená. Tolik by chtěl svému králi přinést nějakou dobrou zprávu, ale žádnou nenachází, žádnou nemá.

„Co Efrajim?“ ptá se konečně král a Peres s tváří staženou bolestí vystupuje z řady efrajimských poslu.

Všem se vedlo stejně, ani jednoho z nich nikde nepřijali, všem se jim smáli, vyháněli je a haněli, jejich slova házeli za hlavu, jako by neměla pražádnou cenu.

„Můj pane,“ zašeptá Peres a sám se diví, jak ochraptěle zní jeho hlas, „z celého Efrajima jsme nepřivedli nikoho.“ *Ani jedinou duši, šeptají jeho myšlenky. „Kamkoli jsme přišli, smáli se nám a zesměšňovali nás, nikdo nás nechtěl poslouchat ani vzít jako hosty na noc.“*

„Je mi to líto,“ dodává, když vidí, jak Chizkijášovu tvář zahaluje smutek, „dělali jsme, co jsme mohli...“

Možná jsi mohl udělat i víc, ještě o trochu víc, tepají do jeho ztrápené myslí bolestivé myšlenky, ty, které ho soužily celou cestu, trápiley, bodaly jako rozzuřených vos.

Možná jsi mohl udělat ještě o trochu víc...

„I mně je to líto,“ zašeptá Chizkijáš, „ani nevíš, jak moc je mi to líto,“ a nakloní se dopředu na svém trůnu.

„Ale ty jsi mi sloužil dobře, služebníku věrný a dobrý,“ dodává a jeho tvář na chvíli prozáří unavený úsměv. „Pojď, vejdí do radosti svého pána, a ty i ostatní efrajimští poslové dostanete dvojnásobnou odměnu.“

Místnost zahaluje překvapené ticho, jak se judští poslové náhle utišili.

„Ale pane,“ namítá jeden z nich, a Peres přes zamžené oči ani nevidí, který z nich to byl, „vždyť oni nepřivedli ani jednoho muže, ani jedinou duši, proč mají

dostat dvojnásobnou odměnu? Cožpak bys neměl spíš odměnit ty, kdo měli úspěch?“

Král vstává ze svého trůnu a překvapený Peres vidí, že v jeho unavené tváři jiskří hněv.

Ale pane, on má pravdu, chtěl by na něj zavolat, vždyť my jsme ti nepřivedli nikoho.

Ani jedinou duši.

„To si myslíš, Elímeleku?“ táže se král a jeho hlas má v sobě ostří a čepele mečů. „Ty si myslíš, že bych ti měl dát větší odměnu za to, že jsi mohl sklízet tam, kde jsi nezasíval? To si vážně myslíš, že ten rozdíl skutečně způsobila váha a sláva tvé přítomnosti? Zdalipak jste nenesli do Judska stejnou zprávu jako oni Efrajimovi?“

Trůnní sál zahaluje ticho, padá jako šat na všechny muže, umlčuje, odívá bázní.

„Nechápeš snad, že odplácím každému podle jeho skutků? Podle toho, co vykonal, a ne podle toho, jak to všechno nakonec dopadlo? Jen se podívej!“

Ty i Peres jste nesli stejnou zprávu, stejně jste ji vyhlašovali po městech a vesnicích, jen ty jsi nemusel čelit posměchu a urážkám. Nemusel jsi bojovat sám se sebou a stále znovu přemáhat ten tichý hlas v srdci volající: Vzdej to, není to k ničemu, protože jsi kolem sebe měl zástupy důkazů, že tomu tak není. Nemusel jsi spát na zemi, protože tě vždy přijali do domu jako váženého hosta. Nebyl jsi skleslý na duchu, ale radoval ses a jásal. Tebe všichni oslavovali a vítali tě jako vítěze, po něm se nikdo neptal.

Za to tě mám odměnit, že tvůj hlas poslechl víc lidí? Ba ne, ty i Peres dostanete odměnu za své skutky, oba jste věrně a vytrvale vykonali přesně to, co jsem po vás chtěl, však přesto věrnost a vytrvalost Peresova musela být větší, mnohem větší než ta tvoje – a za ni dostává svou odměnu.“

12 ZÁPAS O DUŠI

„A teď pojdte,“ zve tiše všechny posly dál, až za trůnní sál, až za oponu, „vejděte do radosti svého pána.“

- Lukáš Makovička -
www.studnice.org

PORTRÉTY SLUŽEBNÍKŮ

Pojďme se dnes podívat na portréty tří služebníků, o kterých mluví Bible v listu Filipským. Podíváme se do druhé poloviny druhé kapitoly tohoto listu, kde najdeme hned tři skvělé služebníky – Pavla, Timotea a poněkud méně známého Epafrodita. Text listu Filipským nám poskytuje dostatek materiálu, abychom na tyto vynikající služebníky dobře viděli. Kromě toho se podíváme na další místa v Písmu, která nám o těch bratřích prozradí mnoho dalších věcí. Na příkladu těchto služebníků můžeme nahlédnout do srdce i mysli Pána Ježíše Krista a připomenout si, jaké služebníky touží mít také z nás. První z těchto postav je apoštol Pavel.

1. Obětují se pro Krista jako Pavel!

◆ ***Ale i kdybych měl skropit krví obět' a službu, kterou Bohu přináším, totiž vaši víru, raduji a spoluraduji se s vámi se všemi; stejně tak se i vy radujte a spoluradujte se mnou. (Fp 2,17–18)***

Potřebujeme takové služebníky, kteří jsou ochotni se obětovat s radostí. Věřící ve Filipis věděli všechno podstatné o křesťanské víře. A věděli, že součástí jejich víry je obět'. Nejenom že jejich víra je založená na dokonalé oběti Ježíše Krista, ale že součástí následování Krista je také jejich vlastní obět'. Slovo obět' je trochu cizí naší západní kultuře, která holduje blahobytu, přepychu a konzumu.

Mnozí (a nejen lidé ve světě, ale také v církvi) dnes hledají způsob, jak se vyhnout oběti, jak získat druhé (svět) na svou stranu (nebo pro Krista) bez obětí. Kompromis bývá jednodušší, snadnější a téměř vždy mnohem méně bolestivý. A tak

křesťané hledají cestu v humanismu, v přizpůsobení se svému okolí, přizpůsobení se světu. V církvi se to projevuje liberalismem, odklonem od základního učení, které se týká spasení nebo osoby a díla Ježíše Krista, zpolitizováním církve nebo soustředěním se na sociální programy namísto jasného sdílení evangelia. Ale svět nikdy nebyl přítelem církve.

◆ ***Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat – jestliže mé slovo zachovali, i vaše zachovají. Ale to vše vám učiní pro mé jméno, poněvadž neznají toho, který mě poslal. (J 15,18–21)***

Naše chápání slova obět' je víceméně negativní. Člověk se stává obětí okolností, obětí trestného činu, křesťané byli obětmi režimu... Z takového výčtu snadno chápeme obět' jako něco tragického, smutného, šedivého.

Písmo ale vidí obět' jinak. Vždy je zde ten negativní prvek vzdání se něčeho, takže mi něčeho ubývá, ale Bible ukazuje také na pozitivní prvek – **dát**. Nikoliv vzdát se – pasivně, ale aktivně se do něčeho vložit, přispět, dát něco navíc, dát sami sebe, přinést sami sebe jako obět' živou, svatou a Bohu milou (Ř 12,1). A to je ten hlavní důvod, proč se křesťané mohou radovat i tehdy, když přinášejí obět'.

Musíme pochopit, že v Pavlově myšlení mělo utrpení a smrt pro Krista významné místo – nešlo mu jen o tuto konkrétní chvíli – bylo nedílnou součástí jeho myšlení i jeho života a následování Krista. Ovšem myšlenka takto blízké smrti se objevuje v jeho listech jenom na jediném dalším místě – v „závěti“, kterou napsal svému synovi ve víře, Timoteovi:

- ◆ *Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod. (2 Tm 4,6–8)*

Můžeme být povoláni obětovat sami sebe. Může to být ve službě naší víře nebo ve službě víře druhých. Může to být obětí času, energie, peněz nebo dokonce obětí vlastního života.

Ale tato obětí je tou nejlepší obětí – Pavel vidí, že je to pro Krista. A taková obětí je důvodem radosti. Právě takto to vnímal také apoštol Pavel – to, že se obětoval, bylo ke spasení druhých. Pavel ví, že jejich spasení mu pak přinese mnohem větší radost při Kristově druhém příchodu:

- ◆ *Vždyť kdo je naše naděje, radost a vavřín chlouby před naším Pánem Ježíšem Kristem při jeho příchodu, ne-li právě vy? Ano, vy jste naše sláva a radost. (1 Te 2,19–20)*

Je to zvláštní úhel pohledu, ale tato perspektiva nahlížení jedněch na druhé ve světle Kristova příchodu nám může velmi pomoci k tomu, abychom přinášeli pro druhé užitečné oběti, a také nám pomáhá položit dobré základy radostné křesťanské služby.

Podívejme se tedy ještě na dva další příklady služebníků, kteří se obětovali, a ukažme si na nich několik důležitých věcí – nejenom jejich obětí, ale také to, co z nich činilo právě takové služebníky.

- ◆ ***Mám naději v Pánu Ježíši, že vám brzo pošlu Timotea, abych i já byl dobré mysli, když se dovím, co je s vámi. (Fp 2,19)***

2. Obětuj se pro církev jako Timoteus

Co chtěl Pavel udělat s Timoteem? Chtěl ho brzy poslat do Filipis, aby, až se tam vrátí i on, byl povzbuzen skrze jejich víru. Ale říká to s bázni – v duchu Jakubova

„jestli Pán bude chtít“ (Jk 4,15). Pavel ho chtěl poslat teprve tehdy, až bude vědět, jak se bude nadále vyvíjet situace (Fp 2,23b). Také my potřebujeme mít kolem sebe takové lidi, bratry a sestry, na které se můžeme cele spolehnout.

Jedna z vlastností, které Pavla naprosto vystihují, je jeho soustředěnost na církev – buď ji zakládal, nebo s ní spolupracoval. Měl neustálou starost o církev. Stále toužil vědět, jak se jednotlivým církvím duchovně daří. A protože nemohl být s věřícími osobně, měl s nimi mít společenství skrze svého syna ve víře, Timotea. Pavel nikdy nepracoval sám. Na jeho příkladu vidíme, jak je potřebné a důležité mít kolem sebe svaté, kteří jsou věrní, a jak s nimi potřebujeme spolupracovat (křesťan individualista je vlastně tak trochu protimluv).

Nemůžeme procházet epištoly, aniž bychom si všimli úzkého vztahu mezi Pavlem a Timoteem. Pavel byl starší a Timoteus byl jeho duchovním žákem a my vidíme, že mezi nimi panoval hluboký vztah lásky.

Co víme o Timoteovi? Nový zákon zmiňuje jeho jméno nejméně 28x výslovně. Nalézáme je ve 12 ze 14 epištol, které napsal Pavel. Není nikdo, kdo by byl v Pavlových listech zmiňována častěji než Timoteus. Kdo tedy byl Timoteus?

Poprvé nacházíme Pavla a Timotea při společném setkání ve Sk 16.

- ◆ *Tak se Pavel dostal také do Derbe a do Lystry. Tam byl jeden učedník jménem Timoteus; jeho matka byla židovka, která uvěřila v Krista, ale jeho otec byl pohan. (Sk 16,1)*

A tady je **první charakteristika** věrného služebníka: Timoteus byl učedník. Boží slovo klade rovnítko mezi slova učedník a křesťan. Nelze být opravdový křesťan a nebýt učedník.

Mluvíme-li tedy o tom, že někdo je učedník, znamená to, že má osobní vztah s Ježíšem Kristem, následuje Ho, učí se

14 ZÁPAS O DUŠI

od Něj, učí se z Božího slova, je žákem, školákem – následuje svého Mistra. Pro učedníka je typické, že se učí. To je jeho priorita – a učí se od někoho, kdo ví více.

Učedníkem Pána Ježíše není ten, kdo se ve svém životě neučí od Pána, ten kdo je ve vzpouře, kdo neposlouchá Boží slovo, příkázání. A musíme si ujasnit, že ten, kdo nenásleduje Ježíše Krista, nemůže pro Něj také nic udělat a nemůže nic udělat ani pro jiného služebníka Ježíše Krista.

◆ *Bratři v Lystře a v Ikoniu o něm vydávali dobré svědectví. (Sk 16,2)*

Druhá věc, kterou můžeme vidět na Timoteovi, je dobré svědectví mezi bratry.

To je velmi zajímavý a důležitý postřeh. Mnozí věřící nemají dobrou duchovní pověst. Mluví možná o duchovních věcech, ale málo je žijí. Timoteus měl dobrou pověst mezi ostatními. Byl spolehlivý ještě dříve, než se setkal s Pavlem. To byla jedna z věcí, kterou Pavel hledal (2 Tm 2,2). Pavel hledal duchovního člověka – a to je takový, který je věrný. A právě takový Timoteus byl.

◆ *a Pavel ho chtěl vzít s sebou. Z ohledu na tamější židy jej dal obřezat: všichni totiž věděli, že jeho otec byl pohan. (Sk 16,3)*

Třetí nádherná Timoteova **charakteristika** je skutečnost, že byl služebník.

◆ *Poslal do Makedonie dva ze svých pomocníků, Timotea a Erasta, a sám se ještě nějaký čas zdržel v Asii. (Sk 19,22)* Kralická Bible tady překládá „posluhovali mu“ (řecké *diakoneo* znamená sloužit – především u stolů, ale také obecně). Timoteus byl ten, kdo sloužil. Sloužil velmi osobně Pavlovi a sloužil velmi prakticky církvím. Byl to Pavlův blízký přítel a služebník. A nejen to:

Je zde **čtvrtá charakteristika** – Timoteus byl spolupracovník, pomocník, následovník.

◆ *Pozdravuje vás můj spolupracovník (synergos) Timoteus i Lucius a Jáson a Sosipatros, moji krajané. (Ř 16,21)*

A **pátá a šestá charakteristika** – totiž že Timoteus byl spolehlivý a věrný.

◆ *Právě proto jsem k vám poslal Timotea, svého v Pánu milovaného a věrného syna. On vám připomene můj způsob jednání v Kristu, jak učím v každé církvi. (1 K 4,17)*

◆ *Přijde-li Timoteus, hleďte, aby byl mezi vámi bez obav; vždyť koná dílo Páně stejně jako já. Ať ho nikdo z vás nepodceňuje! Vypravte ho na cestu ke mně s bratrskou láskou, neboť na něho čekám spolu s jinými bratry. (1 K 16,10–11)*

Zpět do listu Filipským. Pavel chtěl vědět, jak jsou na tom filipští s vírou. Jejich duchovní růst ho trápil. Pavel jim již poslal velmi jasný list, přesto však chtěl poslat ještě Timotea. Podívejme se nyní, proč právě Timotea považoval za toho nejlepšího pro vykonání tohoto úkolu. Můžeme zde nalézt ještě další charakteristiky těch, kdo jsou věrnými služebníky.

◆ *Vždyť nemám nikoho, jako je on, kdo by se tak upřímně o vás staral; (Fp 2,20)*

Charakteristika sedmá: stejně smýšlejšího (ČSP), dosl. *jedné duše* – když chtěl Pavel poslat Timotea, bylo to stejné, jako kdyby byl na místě sám. Pavel měl kolem sebe mnoho lidí, ale tady byl člověk, se kterým byl v jednotě.

Charakteristika osmá: Timoteus miloval druhé stejně jako Pavel – měl opravdový zájem o věřící ve Filipis. Nebyl jenom posel nebo nezávislý pozorovatel – byl velmi zaujatý. Byl zaujatý druhými. V církvi jsou lidé, kteří jsou zaujati sami sebou, svými myšlenkami, nápady, realizací svých snů – ale Timoteus se staral o věci filipských. Často lidé přicházejí do církve proto, aby uspokojili sami sebe, a potom končí jako Démas, o němž Pavel říká, že ho opustil, protože si více zamiloval tento svět.

◆ *... všichni si hledí jen svého, a ne toho, co je Krista Ježíše. (Fp 2,21)*

Je zde řečeno něco velice tvrdého. Mnoho z těch, kteří se prohlašovali za křesťany, nemělo mysl Kristovu (viz výzva, kterou Pavel adresoval filipským ve Fp 2,3–5), neměli na prvním místě zájmy druhých. Řada těch, kdo jsou v církvi velmi aktivní, tak jedná především kvůli sobě, a nikoliv kvůli potřebám druhých.

Můžeme si položit otázku, kolikrát jsme v tomto týdnu vydali svědectví o záchráně v Ježíši Kristu nespaseným lidem? Nebo jak jsme se tento týden podíleli na duchovním růstu věřících? Kde jsme podali pomocnou ruku, oblékli nahé, nasýtili hladové a dali napít žíznícím? Důvodem, proč to děláme tak málo, může být jednoduše to, že se staráme o své vlastní potřeby a ne potřeby druhých.

Pavel jim říká, že všichni si hledí jen svého, jde jim jen o sebe. Ale Timoteus je jiný:

◆ **O Timoteovi však dobře víte, jak se osvědčil, když se mnou jako syn s otcem sloužil evangeliu. (Fp 2,22)**

Ve srovnání s těmi, říká Pavel, kdo myslí jen na sebe, vy, Filipští, víte o Timoteovi, víte o jeho pravém charakteru. A to nás přivádí k **deváté charakteristice**:

Timoteus měl zvláštní vztah s Pavlem, vztah velmi hluboký a osobní, a tento vztah se projevoval ve službě s Pavlem a Pavlovi. Pavel mluví o Timoteovi jako o synovi.

Mimo jiné to znamenalo velmi dobře znát toho druhého, ne s odstupem, neosobně, ale velmi těsně, osobně a důvěrně. Budování takového důvěrného vztahu vyžaduje mnoho času, námahy, hodně lásky, ale také hodně otevřenosti, vzájemného respektu a milosti.

Ovšem takový vztah není možné mít s mnoha lidmi, na druhé straně však na takovém vztahu stojí kvalitní křesťanský život a kvalitní křesťanská služba.

A pojďme ke třetímu služebníkoví, který je popsán v našem textu:

3. Obětuj se pro bratra (Epafroditos)!
◆ **Jeho tedy doufám pošlu, jakmile uvidím, co bude se mnou. Společně pak na to v Pánu, že i sám brzo přijdu. Za nutné jsem však uznal poslat k vám Epafrodita, svého bratra, spolupracovníka i spolubojovníka, kterého jste vyslali, aby mi posloužil v tom, co jsem potřeboval. (Fp 2,23–25)**

Kdo to byl Epafroditos? Podle našeho textu to byl bratr a spolupracovník. Také sloužil společně s Pavlem, a ten o něm říká, že byl jeho spolubojovník. Byl vyslancem filipské církve. A jako její vyslanec byl poslán k Pavlovi s jediným úkolem: sloužit mu.

Služebník pro Pavlovu potřebu. Jeho jediným úkolem bylo sloužit Pavlovi. A on to dělal. Jako vyslanec reprezentoval filipskou církev. Byl velmi osobním vyjádřením jejich lásky k Pavlovi. To musel být motor pro jeho motivy – „*chci vyjádřit, co celá církev cítí k tobě, Pavle!*“. Musel to být věrný služebník, protože Pavel nikdy nepřipustil, aby mu sloužil někdo, kdo nebyl cele oddaný Bohu. Už tento popis služebníka nás může velmi znepokojit. Vždyť kolik takových služebníků známe? A kdo z nás takový je? Ale to ještě není všechno:

◆ **Stýskalo se mu totiž po všech vás a byl znepokojen, že jste se doslechli o jeho nemoci. (Fp 2,26)**

Vidíme, že Epafroditos byl znepokojen. Byl nemocen a církev vyjádřila svou starost o něj. Ne že by ho nepotěšil zájem ze strany církve – to jistě ano, ale vidíme zde také ono velké znepokojení. Oč více o něj jeho domácí církev projevovala zájem, o to větší měl on sám starost o církev. Jako by si říkal: „*oni nevědí, co se mnou je!*“. A to ho velmi trápilo – skutečnost, že církev kvůli němu nežila v pokoji. Byl znepokojen tím, že se o něj ostatní báli a nevěděli, co s ním je.

◆ **A opravdu byl nemocen na smrt; ale Bůh se nad ním smiloval, a ne-**

16 ZÁPAS O DUŠI

jen nad ním, ale i nade mnou, abych neměl zármutek na zármutek.

(Fp 2,27)

Bůh se nad Epafroditem smiloval, a nejen nad ním, ale i nad Pavlem, takže neměl zármutek (že je Epafroditos nemocný) na zármutek (že Epafroditos umřel).

◆ **Proto jsem ho poslal co nejdříve k vám, abyste měli radost, že ho zase vidíte, a tak aby mi ubylo starostí. Přijměte ho tedy v Pánu se vsí radostí a takových bratří si važte;** *(Fp 2,28–29)*

Mají ho přijmout nejen s radostí, ale také s úctou. Epafroditos byl hoden jejich úcty. Služebník jako je on, je velmi vzácný, a každá církev, která má takové služebníky, se musí radovat a ctít je. A to není otázka jenom našeho postoje k těmto lidem, ale jedná se také o velmi praktické věci zcela v duchu následujícího textu:

◆ **Starším, kteří svou službu konají dobře, ať se dostane dvojnásobné odměny, zvláště těm, kteří nesou břemeno kázání a vyučování.** *(1 Tm 5,17)*

Kontext jednoznačně ukazuje na to, že starší mají být placeni církví a ti z nich, kdo dobře vyučují Boží slovo, mají být placeni dvojnásobně. Úcta (odměna, čest) má být vyjádřena tak, že se církev o své služebníky postará. Podobně by to mělo být s lidmi, jako byl Epafroditos.

Proč ještě by ho měli takto přijmout?

◆ **... neboť pro dílo Kristovo se přiblížil až k smrti a nasadil život, aby doplnil to, v čem vy jste mi posloužit nemohli.** *(Fp 2,30)*

Epafroditos byl ochoten a připraven nasadit vlastní život, aby mohl sloužit bratřím. Zde je před námi jeden z nejkrásnějších příkladů bratrské lásky v Novém zákoně.

◆ **Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry.** *(1 J 3,16)*

Všimněte si, jak Pavel nazývá Epafroditovu službu – bylo to skutečně Kristovo

dílo. Kristova láska se skrze tohoto bratra projevila až do krajnosti.

Shrneme-li to, co jsme viděli na těchto dvou služebnících, tak co na nich nacházíme tak pozoruhodného? Na mě osobně ze všeho nejvíce působí jejich odhodlání riskovat. A to riskovat kvůli Kristu – být ochoten podstoupit vězení, tvrdé zacházení, utrpení, ztrátu postavení. Nevíme, jestli tito muži byli přirozeně takto odhodlaní (přinejmenším u Timotea můžeme vidět, že byl ve své přirozenosti spíše tichý a raději se držel v pozadí), ale vidíme jasně, jak bylo jejich srdce připravené sloužit a v této službě riskovat pro Krista a kvůli Jeho církvi. Je to výzva také pro nás, milí čtenáři. Jsme i my připraveni jednat podobně? Vzdát se kvůli Pánu toho, co je pohodlné, možná mnohem jednodušší a snadnější? Co riskujeme, když jednáme pro Krista a v zájmu církve?

Závěr

◆ **A tak, bratří moji, radujte se v Pánu. Psátí vám stále totéž mně není zatěžko a vám to bude oporou.** *(Fp 3,1)*

Apoštol Pavel zakončuje tento oddíl listu stejně, jako ho začal. Výzvou k radosti. Začíná radostnou obětí a končí radostí v Pánu, kterou zakouší Kristova církev, když slouží Kristu a v lásce dává přednost druhým.

Zapamatujme si z našeho oddílu alespoň čtyři následující charakteristiky křesťanských služebníků. Vždyť jsou popisem díla Pána Ježíše Krista, který neváhal a

◆ **za nás se obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích.** *(Tt 2,14)*

1. **Soustředění se na druhé**
2. **Sledování Kristových zájmů**
3. **Služba druhým křesťanům**
4. **Seběobětování až na smrt**

– Jaroslav Kernal –

JAK PŘEKONAT PŘEKÁŽKY ve vydávání svědectví o Bohu

(inspirováno Geoffem Gobettem)

Duchovní kázeň je důležitá. Potřebujeme ji i v oblasti vydávání svědectví o Bohu při evangelizaci. Apoštol Petr napsal v 1. Petrově 2,9, že všichni věřící jsou:

◆ *však vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný do vlastnictví, (1 Pt 2,9a)*

To jsou úžasné, povzbudivé pravdy, které si často potřebujeme připomínat. Musíme si ale také přečíst pokračování Petrova textu. Mluví o důsledku této výsady. Podle druhé poloviny verše 9 se nám dostalo zmíněné výsady, abychom:

◆ *hlásali ctností toho, který vás [nás] povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. (1 Pt 2,9b)*

Vydávání svědectví při evangelizaci prostě znamená vzdát chválu tomu, kdo nás zachránil a přivedl do Království.

◆ *Skrze něj neustále přinášíme Bohu oběť chvály, totiž ovoce rtů, vynávajících jeho jméno. Nezapomínejte ovšem na dobročinnost a štědrost, neboť takové oběti jsou Bohu příjemné. (Žd 13,15-16)*

Všichni jsme rádi královským kněžstvem, ale když máme vydávat svědectví nevěřícím, často nás napadne hned několik důvodů, proč to nemůžeme dělat. Zde jich je několik spolu s tipy, jak tyto překážky překonat.

„Jsem příliš plachý/á“

Je pro vás těžké mluvit o duchovních věcech s nespasenými lidmi? Začněte tím, že budete o duchovních věcech mluvit s Božím lidem. Je i to pro vás těžké? Nemělo by. Prorok Malachiáš píše:

◆ *Tedy ti, kteří se bojí Hospodina, o tom rozmlouvali; Hospodin to pozoroval a slyšel. (Mal 3,16)*

John Bunyan, autor Poutníkovy cesty, která je po Bibli nejčtenější křesťanskou knihou, zaznamenal, jak bylo jeho srdce

zasaženo, když slyšel zbožný rozhovor dvou žen. Zvažte velikost vašeho spaseání a váš stud by měl začít mizet. Podívejte se na Římanům 1,16, kde Pavel říká, že se nestydí za evangelium.

◆ *Nestydím se za Kristovo evangelium – vždyť je to Boží moc ke spasení každého, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka. (Ř 1,16)*

A na Matouše 12,35, kde Ježíš říká, že dobrý člověk vynáší dobré věci z pokladu svého srdce. Vždyť, čím srdce přetéká, to ústa mluví (12,34).

◆ *Co na srdci, to na jazyku! Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce to dobré, zlý člověk vynáší ze zlého pokladu zlé. (Mt 12,34b–35)*

Bůh nemá žádné němé děti!

„Nejsem obdarovaný/á“

Možná si myslíte, že nezládnete dát někomu evangelizační leták (neboli traktát) nebo někomu na ulici vydat svědectví. Je pravda, že každý křesťan je od Boha nějak obdarován. Ale nemyslete si, že proto, kdo chodí pravidelně evangelizovat, je jednoduché evangelizovat. Tak to vůbec není. I apoštol Pavel prosil křesťany, aby se modlili za odvahu pro něj, aby mohl lidem vydávat svědectví:

◆ *Modlete se i za mne, aby mi bylo dáno slovo, abych mohl otevřít ústa a směle oznamovat tajemství evangelia (jehož vyslancem jsem v těchto řetězech), abych je hlásal tak směle, jak mám. (Ef 6,19-20)*

Je opravdu dobré zkoušet různé druhy služby, protože tak můžete zjistit, čím vás Bůh obdaroval. Může se stát, že zjistíte, že umíte díky Duchu vydávat svědectví o Bohu. Nezapomeňte, že nejde o to, kolik lidí bylo/bude skrze vás spaseno, ale o to, jestli jste vydali právě svědectví o Bohu. Nakonec každý věřící vydává nějaké svědectví o Bohu, ať chce nebo nechce. Jaké je to vaše svědectví?

„Nevím, s kým mluvit“

Žijeme v pohanském světě a Bůh chce,

18 ZÁPAS O DUŠI

abychom byli solí země. Každý z nás má kolem sebe nějaké lidi. Hledáme kontakty, které se mohou rozvinout? Pokud skutečně hledáte příležitosti ke svědčení, nevíte se, až vám Bůh otevře dveře k vydání svědectví. Modlete se za to.

◆ *Nejenže se od vás Pánovo slovo rozeznělo po celé Makedonii a Řecku, ale všude se roznesla také vaše víra v Boha, takže nemusíme nikomu nic říkat. Všichni totiž sami vyprávějí, jak jsme k vám přišli a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a očekávali z nebe jeho Syna, jehož vzkřísil z mrtvých – Ježíše, našeho Vysvoboditele od nadcházejícího hněvu. (1 Te 1,8–10)*

„Nevim, co mám říkat“

S tím mají potíže snad všichni. Ovšem pokud tomu tak je, znamená to, že aspoň nejste jako prodavač, který všechno ví a všechno zná. Pán se dívá k srdci. A o srdci je také dobré mluvit. Nepotřebujete mít vystudovaný teologický seminář na to, abyste mohli mluvit o vzpouře proti Bohu, o tvrdosti a proměně srdce a o svědomí. I zdánlivě chabá, ale upřímná slova mohou mocně ovlivnit nevěřícího člověka. Láska k Bohu a bázeň před Ním sami o sobě dokážou předat dobrou zprávu dnešnímu potřebnému světu. V Bibli máme úžasný příklad Petrova bratra Ondřeje. K Ježíši přivedl Petra Ondřej, ne naopak:

◆ *Jeden z těch dvou, kteří to od Jana slyšeli a následovali ho, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten jako první našel svého bratra Šimona. Řekl mu: "Našli jsme Mesiáše!" (což je v překladu Kristus) a přivedl ho k Ježíši. Ježíš se na něj podíval a řekl: "Ty jsi Šimon, syn Jonášův. Budeš se jmenovat Kéfa" (což se překládá Petr). (J 1,40–42)*

„Nemám čas“

Většina lidí nemá čas. Ale možná ho nemáme, protože jsme si špatně určili

priority. Na ty, kdo sdílí svou víru s ostatními, čeká velká radost. Pokud jste zaměstnaní a unavení a přesto půjdete evangelizovat, dá vám to novou sílu a radost. Pokud jsme tak zaměstnaní, že nemáme čas mluvit o Ježíši, jsme prostě zaměstnaní příliš, tečka.

◆ *Modlete se přitom i za nás, aby nám Bůh otevřel možnosti ke kázání slova, abych mohl mluvit o Kristově tajemství (pro něj jsem právě ve vězení), abych je odhaloval tak, jak mám. K těm, kdo k vám nepatří, se chovejte moudře; využívejte svěřený čas. Vaše slova at' jsou vždy vlídná a ochucená solí, at' víte, jak máte mluvit s každým člověkem. (Ko 4,3–6)*

– Petr Papež –

MUŽ Z „GEORGE STREET“

◆ *Žeň je mnohá, ale dělníků málo. Proto prostě Pána žně, at' vyšle dělníky na svou žeň. (Mt 9,37–38)*

Anglie, Londýn – Vše začalo před několika lety v jednom kostele v jižním Londýně. Nedělní bohoslužba se chýlila ke konci, když se jeden muž přihlásil a požádal pastora, zda by mohl říct krátké svědectví. Začal vyprávět: „Žiji v Anglii, ale původně pocházím ze Sydney v Austrálii. Před několika měsíci jsem tam byl navštívit své příbuzné. Když jsem v Sydney procházel ulicí George Street, která vede z obchodní třídy do osadnické oblasti, přistoupil ke mně podivný malý muž s bílými vlasy, podal mi letáček a řekl: „Promiňte, pane, jste spasený? Jestliže dnes v noci zemřete, půjdete do nebe?“ Byl jsem zaskočen, nikdo se mě ještě takto nezeptal. Zdořile jsem mu poděkoval. Celou cestu domů do Londýna jsem byl rozrušen. Po příletu jsem zavolal jednomu příteli, který je díky Bohu křesťan a on mě přivedl ke Kristu. A tak jsem přišel mezi vás.“ Všichni zatleskali a přivítali jej do jejich společenství.

Austrálie, Adelaide – Tento londýnský pastor odletěl následující týden do Adelaide v Austrálii. O deset dní později k němu v kostele přišla nějaká žena a svědčila se mu, jak uvěřila. Řekla: „Žila jsem kdysi v Sydney. Nedávno jsem tam byla navštívit své přátele. Šla jsem přes ulici George Street, v tom se z ničeho nic přede mnou objevil podivný malý muž s bílými vlasy, nabídl mi letáček a řekl: „Promiňte, paní, jste spasená? Jestli dnes v noci zemřete, půjdete do nebe?“ Ta slova mě rozrušila. Když jsem přijela domů, vzpomněla jsem si na kostel ne-daleko svého domu, vyhledala jsem tam pastora a on mě přivedl ke Kristu. Tak jsem se stala křesťankou.“ Nyní byl velmi rozrušen londýnský pastor. Dvakrát za dva týdny uslyšel to samé svědectví.

Austrálie, Perth – Později odletěl londýnský pastor kázat do kostela v Perthu. Po jeho službě ho pozval jeden starší bratr na oběd. Při obědě se ho pastor zeptal, jak je to dlouho, co se stal křesťanem. Odpověděl: „Vyrůstal jsem v této církvi od patnácti let. Nikdy jsem se však nerozhodl pro Ježíše, jen jsem tam rád chodil. Před třemi roky jsem jel na obchodní cestu do Sydney. Přistoupil ke mně nějaký podivný malý muž, dal mi letáček a položil mi otázku: „Promiňte, pane, jste spasený? Jestli dnes v noci zemřete, půjdete do nebe?“ Marně jsem se mu snažil vysvětlit, že chodím do kostela. On mě neposlouchal. Celou cestu domů jsem zuřil. Řekl jsem o tom pastrovi, myslel jsem si, že bude mít pochopení. Ale on řekl, že je po celé roky zneklidněn, že nemám osobní vztah s Ježíšem. Měl pravdu. Jsou tomu právě tři roky, co mě můj pastor přivedl k Pánu Ježíši.“

Anglie, Lake District – Pastor přiletěl zpět domů a zanedlouho o muži ze Sydney mluvil ve svém kázání v jedné církvi v oblasti Lake District. Na konci jeho vyučování se zvedli čtyři starší pastoři a vysvětlili, že i oni byli před 25 a

30 lety spaseni skrze tohoto malého muže, který jim dal letáček a položil tu samou otázku.

USA, Atlanta – Pastor navštívil také Atlantu v Georgii, kde mluvil na konferenci k více než tisícovce námořních kaplanů. Generál, jeden z těch kaplanů, jej vzal na oběd. Při jídle se ho pastor zeptal, jak uvěřil. Odpověděl: „Stal se zázrak. Byl jsem námořníkem na bitevní lodi a žil jsem zavřenímhodným životem. Při cvičení v jižním Pacifiku jsme zakotvili v Sydney, abychom doplnili zásoby. Když jsem se opily do němoty přes ulici George Street vracel na loď, uviděl jsem malého muže, který si stoupl přede mě, myslel jsem si, že vidím ducha. Vmáčk-nul mi do ruky letáček a řekl: „Námořníku, jsi spasený? Jestli dnes v noci zemřeš, půjdeš do nebe?“ Okamžitě se mě zmocnila bázeň před Bohem. Šokem jsem vystřízlivěl, běžel zpátky na loď a vyhledal kaplana. On mě vedl ke Kristu. Brzy jsem se pod jeho vedením začal připravovat pro službu a dnes jsem zodpovědný za tisíc kaplanů, kteří usilují o spasení lidských duší.

Indie – O šest měsíců později přiletěl londýnský pastor na konferenci pro pět tisíc indických misionářů v zapadlé části Indie. Na konci konference jej pozval přední misionář do svého skromného domova na jednoduchý pokrm. Pastor se ho otázel, jak se stal křesťanem. Ind odpověděl: „Pracoval jsem v indických diplomatických službách a cestoval po světě. Jednou jsem se ocitl v Sydney. Nakupoval jsem na poslední chvíli, byl jsem obtížen hračkami a oblečením pro své děti. Šel jsem právě ulicí George Street, když v tom se přede mnou objevil podivný bělovlasý malý muž, nabídl mi letáček a řekl: „Promiňte, pane, jste spasený? Jestliže dnes v noci zemřete, půjdete do nebe?“ Poděkoval jsem mu, ale tato otázka mě znepokojila. Poté, co jsem se dostal domů, jsem vyhledal

našeho kněze. On mi nedokázal pomoci, ale dal mi radu, abych si pro uspokojení mysli promluvil s misionářem na konci ulice. To byla výborná rada, protože ještě tentýž den mě misionář vedl ke Kristu. Přestal jsem být hinduistou a začal jsem se připravovat pro službu misionáře. Odešel jsem z diplomatických služeb a dnes jsem zde, díky Boží milosti zodpovědný za všechny tyto misionáře, kteří už přivedli tisíce lidí ke Kristu."

Austrálie, Sydney – Za nějaký čas byl londýnský pastor pozván, aby kázal v Sydney. Využil toho a zeptal se místního pastora, jestli nezná malého starého muže s bílými vlasy, který rozdával letáčky na ulici George Street. On mu odpověděl: „Ano, znám, jmenuje se pan Jenner, ale nemyslím si, že ještě rozdává letáčky, protože je velice starý a slabý. Ale můžeme ho navštívit.“ Druhý den zaklepal na dveře jeho domu. Přivítal je staříček muž. Usadil je a připravil pro ně čaj. Byl slabý, ruce se mu třáslly. Londýnský pastor mu vyprávěl o lidech, kteří o něm za poslední tři roky mluvili. Starý muž seděl a slzy mu stékaly po tvářích. Řekl jim svůj příběh: „Býval jsem námořníkem na australské bitevní lodi. Žil jsem špatným životem. Jednou, když jsem byl v krizi a chtěl se vším skoncovat, mi k mému překvapení pomohl jeden z kolegů, kterému jsem dělal ze života peklo. Přivedl mě ke Kristu a změna, která se udála v mém životě, trvá od té noci každý den 24 hodin. Byl jsem Bohu tak vděčný, že jsem Mu slíbil, že budu hlásat evangelium alespoň deseti lidem denně. Jak mi Bůh dával sílu, tak jsem to dělal. Když jsem byl nemocný, nahradil jsem to jiné dny. Takhle jsem svědčil přes 40 let. Když jsem byl v důchodu, tak nejlepší místo pro svědectví byla ulice George Street, kde procházely stovky lidí každý den. Mnohokrát jsem byl odmítnut, ale mnoho lidí také zdovořile letáčky přijalo.

Během těch let jsem neslyšel ani o jednom člověku, který by skrze moje svědectví přišel k Ježíši – až teď.“ Dá se spočítat, že tento muž svědčil tisícům lidí. Jen Bůh ví, kolik jich bylo zachráněno jeho misijní službou. Pan Jenner zemřel o dva týdny později. Nikdo z malého kostela v Sydney neočekával, že londýnský pastor bude o něm vědět. Tento muž se zřejmě nikdy neobjeví na předních stránkách novin jako např. Billy Graham, nebo matka Tereza. Jeho jméno je však dobře známé v nebi. Dovedu si představit, jak jej tam vítali – na červeném koberci a s fanfárami, když přišel domů do slávy.

– Zpravodaj BTM, 7/2009 –

ZÁSTUPNÉ VYZNÁVÁNÍ hříchů

Tzv. „zástupné vyznávání hříchů“ patří mezi jednu z klíčových metod propagovaných především v rámci soudobého charismatického hnutí, resp. hnutím Nové apoštolské reformace. Obecně zde existuje názor, že pokud se křesťané ztožní s hříchy svého města nebo národa a pak je zástupně vyznají, zbaví toto místo nebo skupinu lidí prokletí a uvolní Boží moc, která následně způsobí probuzení. Tak křesťané zástupně vyznávají vinu na Židech nebo Romech, případně se omlouvají za křížácké výpravy. Jindy jsou vedeni k tomu, aby zkoumali historii, a pak vyznávají provozované kulturní praktiky, kvůli kterým má být daná oblast pod Boží kletbou. Tato kletba dává satanovi a jeho andělům právo ovlivňovat toto území. S touto praxí se často spojuje učení o tzv. „teritoriálních duších“, kteří mají svá jména a jsou hierarchicky uspořádání. Poznání jména dané mocnosti, její slovní atak a ústní svázání má pak vést k očištění místa od jejího vlivu.

Toto dodnes rozšířené učení vychází z několika biblických míst, zejména z

Daniele 9,20 a Ezdráše 10,1, kde Daniel a Ezdráš vyznávají vinu Izraele před Bohem. Za povšimnutí ovšem stojí, že oba vyznávají hříchy Izraele, tedy lidu, který byl s Bohem ve smlouvě, jejímž viditelným znamením byla obřizka. Daniel nikdy nevyznával ani vinu Babyloňanů ani Peršanů, pod jejichž moc byl Izrael vydán. Ezdráš ve svých přímluvách dokonce nevyznával ani hříchy Samařanů, kteří byli přestěhováni na území Izraele, a kteří sdíleli s Izraelci víru ve stejného Boha. Pomineme-li zástupnou oběť Pána Ježíše Krista, který jediný nesl zástupně vinu za hříchy celého světa, pak zástupné vyznávání hříchů lidí, kteří nevstoupili s Bohem do smlouvy, nemá ani ve Starém, ani v Novém zákoně žádný precedens.

Zastánci učení zástupného vyznávání hříchů se přesto opírají ještě o jeden text Nového Zákona, kde Ježíš kárá Izraelce za to, že budují náhrobky prorokům:

◆ *Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytí! Stavíte náhrobky prorokům, zdobíte pomníky spravedlivých a říkáte: ‚Kdybychom my byli na místě svých otců, neměli bychom podíl na smrti proroků.‘ Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kteří zabíjeli proroky. Dověrte tedy činy svých otců! (Mt 23,29–32)*

Tato slova jsou interpretována tak, že Ježíš vytýká farizeům, že se distancují od činů svých otců, místo toho, aby uznali, že jsou stejní jako oni a od těchto vrahů se snad ani nedistancovali. Je tomu ale skutečně tak? Sotva! Ježíš naopak vytýká učedníkům to, že vůbec vrahy proroků nazývají svými otcí. „Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kteří zabíjeli proroky.“ Byli snad otcí Izraele králové jako Achab, kteří proroky pronásledovali? Ježíš zde tedy nekárá farizeje za to, že se distancují od vrahů proroků, ale naopak za to, že tyto vrahy nazývají svými otcí, a tak se vlastně sami

„demaskují“. Vždyť vražda spravedlivého nebo modlářství byly hříchem, pro který měl být člověk vyobcován ze společenství Izraele!

A vskutku, farizeové skutky svých otců dovršili. Názorně to můžeme vidět mimo jiné i na mučednické smrti Štěpánově, který byl ukamenován jako proroci Starého zákona. Štěpán, sám zřejmě křesťan z pohanů, nazývá Abrahama svým otcem (Sk 7,2), ale pokud obviňuje Veleradu z vraždy Krista, mluví jednoznačně: „Byl kdy nějaký prorok, aby ho vaši otcové nepronásledovali? Zabíli ty, kteří předpověděli příchod Spravedlivého, a toho vy jste nyní zradili a zavraždili.“ (Sk 7,52) Jinými slovy, pokud Bible mluví o otcích, pak o Abrahamovi, Izákově, Jákobovi, případně Davidovi, proroku Eliášovi a dalších. Mezi otce, ke kterým se věřící hlásí jako k otcům, můžeme těžko řadit ty, kteří sloužili bésům a zavraždili spravedlivé.

Pokud bychom dnes chtěli své učení opřít o toto místo s tím, že se ztotožníme s křižáky, inkvizitory nebo s vrahy Mistra Jana Husa a zástupně vyznávali jejich viny, logicky bychom před Bohem a lidmi vystupovali jako ti, kteří jsou syny těch, kdo zabíjeli Boží služebníky. Tedy že vrah, modláš nebo křivopřísežník je také křesťanem. Jistě by nám za to dnes tleskal ekumenický svět, protože taková míra jednoty je vskutku obdivuhodná. Za sebe však mohu říci, že nejsem duchovním synem mocichtivých a krvelačných papežů, křižáckých žoldáků ani rudolfínských okultistů.

Co k tomu říci závěrem? Jistě to ti, kdo tato učení propagují, nečiní kvůli tomu, aby zmátli své okolí nebo jako farizeové nazvali vrahy proroků svými otcí. Sedli však na lep lákavému učení, které údajným náhledem do duchovního zákulisí svádí k domněnce, že byl nalezen „duchovní mechanismus“, jehož aktivací je možné konečně zahájit

22 ZÁPAS O DUŠI

očekávané „probuzení poslední doby“. Avšak lékem na vysvobození lidí z důsledků okultismu, modlářství a prokletí je modlitba a trpělivé zvěstování evangelia. Když byl Pavel svědkem nebývalého modlářství v Athénách, neuchýlil se k žádným „duchovním chvatům“, zkoumání rodokmenů ani hlubin Satanových, ale nevynechal žádnou možnost ke zvěstování evangelia:

◆ *Zatím na ně Pavel v Athénách čekal; když shledal, kolik modlářství je v tom městě, velmi ho to znepokojovalo. Proto mluvil v synagoze se židy a s pohany, kteří uvěřili v jediného Boha; a každý den hovořil i na náměstí s lidmi, kteří tam právě byli. (Sk 17, 16–17)*

– Aleš Franc –

JAK VYKLÁDAT podobenství

Na první pohled se může zdát, že jde o triviální otázku, ale uvidíte, že výklad podobenství není tak snadný. Pokud nejsme opatrní, můžeme sice vytvořit dlouhý seznam inspirativních myšlenek, které jsme z textu vydedukovali, ale autor je nikdy neměl na mysli. Snadno se může stát, že do podobenství vložíme něco, co v podobenství chceme najít, abychom podpořili to, o čem jsme sami přesvědčeni. Takový výklad spadá do kategorie dobrých úmyslů prostřednictvím vyhledávání podpůrných textů. Oba postupy nás pak mohou odvést od pravdivého významu podobenství a nepřesná interpretace může zamořit výklad nepravdivými závěry.

Například v podobenství o marnotratném synu se můžeme zaměřit na detaily týkající se země, kam se mladší syn vydal, jak se cítil starší syn, nebo na tehdejší židovský zákon, který se týkal dědictví.

Ještě konkrétněji můžeme k podobenství přistupovat s přesvědčením, že na světě jsou dva druhy lidí. Svě závěry můžeme doložit příběhem oněch dvou

bratřů. Možná, že jsme studovali pasáže Písma v knize Zjevení o hostech pozvaných na svatbu Beránkovu a pokusíme se je přenést do podobenství o hostině na počest marnotratného syna.

Každý způsob výkladu může být sám o sobě vznešený, ale skutečně jsou detaily tak důležité, nebo mají jiný záměr? Písmo nám prozradí, že poučení z podobenství je jinde.

Smysl podobenství

Zamysleme se nejdříve nad tím, jaký smysl vlastně má jakékoliv podobenství. Pokud si to hned na počátku neuvědomíme, s největší pravděpodobností mineme podstatu poučení. Když začal Pán Ježíš promlouvat k lidem v podobenstvích, byli udiveni a ptali se, proč mluví v podobenstvích. Ježíšova odpověď odhaluje pravý důvod takového vyučování:

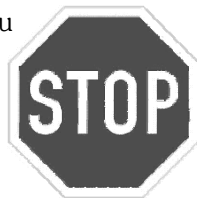
◆ *Učedníci k němu přistoupili a řekli: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On jim odpověděl: „Protože vám je dáno znáti tajemství království nebeského, jim však není dáno. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, že hledíce nevidí a slyšíce neslyší a nechápou. A plní se na nich proroctví Izaiášovo: ‚Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět a nevidíte. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslýchají a oči zavřeli, takže*

Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale činite to s tichostí a s uctivostí.
1. Petrův 3,15–16

Na následující dvojstraně jsme pro Vás jako zvláštní přílohu připravili leták s evangeliem v černobílém provedení. Leták stačí opatrně vyjmout ze středu časopisu, oboustranně ho zkopírovat a potom už ho můžete směle šířit.

Kdo je Ježíš Kristus?

„A za koho mne pokládáte vy?“ Tak touto otázkou konfrontoval Ježíš své následovníky s nejdůležitější otázkou, které kdy mohou čelit. Doposud s nimi strávil hodně řasu a učinil některá odvážná prohlášení o své identitě a autoritě. Teď nastal čas, aby se rozhodli – buď Jeho učení uvěří anebo ho odmítnou.

Kdo podle tebe je Ježíš? Tvoje odpověď nejen že určuje tvůj životní styl a tvé hodnoty, ale určuje také tvou věčnost. Posuď sám, co o Ježíši říká Bible:

Ježíš je Bůh

Když Ježíš chodil po zemi, bylo mnoho dohadů o tom, kým vlastně je. Někteří si mysleli, že je to moudrý muž, jiní pak že je to velký prorok. Další pak měli za to, že je blázen. Někteří se nemohli rozhodnout anebo je to nezajímalo. Ale Ježíš řekl: „*Já a Otec jsme jedno*“ (Jan 10,30). Jeho prohlášení znamená, že se prohlašoval za Boha v lidském těle.

Mnozí lidé dnes nerozumí tomu, že se Ježíš prohlašoval za Boha. Jsou spokojeni s tím, že Ho považují za velkého morálního učitele. Ale i jeho vlastní nepřátelé rozuměli těmto prohlášením o Ježíšově božství. To proto Ho chtěli ukamenovat k smrti (Jan 5,18; 10,33) a nakonec i ukřižovali (Jan 19,7).

C.S. Lewis poznamenal: „Někdo, kdo by byl pouhým člověkem a říkal to, co Ježíš, by nemohl být velkým mravním učitelem. Byl by to buď šílenec – srovnatelný s někým, kdo tvrdí, že je sázená vejce, nebo ďábel z pekla. Musíte si vybrat. Buď byl ten muž a je Synem Božím; anebo šílencem či něčím ještě horším. Můžete ho umlčet jako blázna, můžete ho poplivat a zabít jako démona; anebo mu můžete padnout k nohám a nazývat ho Pánem a Bohem. Ale neohánějte se žádnými blahosklonnými nesmysly o tom, že to byl velký mravní učitel. Tuto možnost nám nenechal otevřenou. Neměl to v úmyslu.“

(K jádru křesťanství, str.42, Návrat domů, 1993)

Jestliže Bible mluví pravdu, pak je Ježíš Bůh!

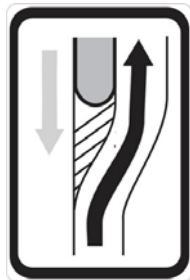
Ježíš je svatý

Bůh je absolutně a dokonale svatý (Izajáš 6,3), proto nemůže sum dělat něco zlého, nebo zlo schvalovat (Jakub 1,13). Ježíšův charakter je v každé části Boží charakter. V listu Koloským 2,9 se říká: „*V něm [v Ježíši] je přece*

vtělena všechna plnost božství.“ On byl dokonale svatý (Židům 4,15). Dokonce ani jeho nepřátelé nebyli schopni Ho usvědčit z kteréhokoliv hříchu (Jan 8,46).

Bůh vyžaduje svatost také po nás. První list Petruv 1,16 říká: *„Svatí buďte neboť já jsem svatý.“*

Ježíš je Spasitel

My jsme Bohu neposlušní – nejsme svatí – a to nás přivádí do nebezpečí věčného trestu (2. Tesalonickým 1,9). Pravda je, že my Boha poslouchat ani nemůžeme, protože po tom netoužíme a ani toho nejsme schopni. Ze své přirozenosti vzdorujeme Bohu (Efezským 2,1–3).

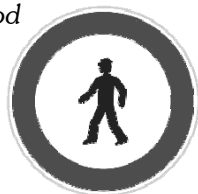
Bible nazývá náš vzdor **„hříchem“**. Podle Písma jsme všichni hříšníci: *„Není člověka, který by nehřešil“* (1. Královská 8,46). *„Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“* (Římanům 3,23). A my sami nejsme schopni tuto svou hříšnost změnit. Jeremjáš 13,23 říká: *„Může snad Kúšijec změnit svou kůži? Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobře, když jste se naučili páchat zlo?“*

To neznamená, že nejsme schopni dělat dobré věci. Dokonce můžeme být zapojeni do různých církevních nebo charitativních aktivit. Ale sami jsme zcela neschopni rozumět Bohu, milovat Ho nebo Ho potěšit. Bible říká: *„Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden“* (Římanům 3,10–12).

Boží svatost a spravedlnost vyžadují, aby každý hřích byl potrestán smrtí: *„Zemře ta duše, která hřeší“* (Ezechiel 18,4). Je pro nás těžké tomu porozumět, protože máme tendenci hodnotit hříchy různým způsobem; předpokládáme, že některé hříchy jsou méně závažné než jiné. Avšak Bible učí, že každý hřích je výsledkem hříšného myšlení a tužeb. To je důvod, proč nestačí jen změnit své jednání. To neodstraní náš problém s hříchem a nezmírní jeho důsledky. Potřebujeme se změnit uvnitř; tak aby naše myšlení a touhy byly svaté.

Ježíš je ten jediný, kdo nás může proměnit a tak nás vysvobodit z moci a důsledků hříchu: *„V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“* (Skutky 4,12).

Přestože Boží spravedlnost požaduje za hřích smrt, Jeho láska nám darovala Spasitele, který zaplatil dluh a zemřel za

hříšníky: „*Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu*“ (1. Petrova 3,18). Kristova smrt uspokojila požadavky Boží spravedlnosti a tak mu umožňuje odpustit a zachránit ty, kteří složí svou důvěru v Něho (Římanům 3,26). Jan 3,16 říká: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ On jediný je „*náš velký Bůh a Spasitel*“ (Titus 2,13).

Ježíš je Zachránce

Někteří si myslí, že je jedno, čemu věří, jen pokud jsou upřímní. Ale tvá víra je k ničemu, jestliže věříš v něco nesprávného.

Například když by někdo spolkl jed a přitom si myslel, že je to lék, tak ho žádná víra nezachrání od smrti. Ale Ježíš řekl: „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne*“ (Jan 14,6). Neprohlašoval se za jednu z mnoha cest, které vedou k Bohu, nebo za správnou cestu k Bohu ve své době. Prohlásil se za jedinou Cestu k Bohu – tenkrát i kdy jindy.

Ježíš je Pán

Současné myšlení říká, že člověk je výsledkem evoluce. Ale Bible říká, že jsme byli stvořeni Bohem k tomu, abychom Ho milovali, sloužili Mu a měli s Ním společenství.

Nový zákon odkrývá, že to byl sám Ježíš, kdo vše stvořil (Jan 1,3, Koloským 1,16). Proto také Jemu všechno patří a všemu vládne (Žalm 103,19). To znamená, že má právo na naše životy a my mu dlužíme absolutní věrnost, poslušnost a uctívání.

Římanům 10,9 říká: „*Vyznás-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.*“ Vyznání Ježíše jako Pána znamená pokorně se poddat Jeho vládě (Filipským 2,10-11). Víra v to, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, obsahuje důvěru v historická fakta o Jeho vzkříšení – středobod křesťanské víry a cesty, kterou Otec potvrdil božství a panství svého Syna (Římanům 1,4; Skutky 17,30-31).

Opravdová víra je vždy doprovázena pokáním z hříchů. Pokání znamená více než jen smutek z toho, co zlého jsem kdy udělal. Pokání je souhlas s Bohem, že jsem hříšník a obsahuje vyznání hříchů Bohu a také vědomé obrácení se od hříchů ke svatosti (Izajáš 55,7). Ježíš řekl: „*Milujete-li mne, budete*

zachovávat má přikázání“ (Jan 14,15) a „zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu můmi učedníky“ (Jan 8,31).

Nestačí jen věřit některým skutečnostem o Kristu. Dokonce i satan a jeho démoni věří v pravého Boha (Jakub 2,19), ale nemilují Ho a neposlouchají Ho. Jejich víra není upřímná. Opravdová víra, která zachraňuje, vždy vyústí v poslušnost (Efezským 2,10). Ježíš je svrchovaný Pán. Jestliže jsi Mu poslušný, pak uznáváš Jeho panství a podřizuješ se Jeho autoritě. To neznamená, že tvoje poslušnost bude vždy dokonalá, ale je to tvůj cíl. Není žádná oblast v tvém životě, kterou bys před Ním chtěl skrýt.

Ježíš je Soudce

Všichni, kteří odmítli Ježíše jako svého Spasitele a Pána budou jednoho dne stát před Ním, svým Soudcem: „*Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých.*“ (Skutky 17,30–31).

Druhá Tesalonickým 1,7–9 říká: „*až se zjeví Pán Ježíš z nebe se svými mocnými anděly, aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše. Jejich trestem bude věčná záhuba, daleko od Pána a slávy jeho moci.*“

JAK ODPOVÍŠ?

Co Bible tvrdí o otázce: „Kým je Ježíš?“ S jistotou tvrdí: **je Živý Bůh, ten Svätý, Spasitel, jediný, platný cíl víry, svrchovaný Pán a spravedlivý Soudce.**

Kým je Ježíš pro tebe? To je otázka, před kterou není úniku. On jediný tě může osvobodit – od moci a důsledků hříchu. On jediný tě může změnit, obnovit tvé společenství s Bohem a tvému životu dát smysl, který přetrvá na věky. Budeš činit pokání a důvěřovat Kristu Ježíši jako svému Spasiteli a Pánu?

Pro další informace pište na adresu: Zápas o duši, Veleslavinova 14, 400 11 Ústí nad Labem
nebo na email: zapasodusi@gmail.com, www.reformace.cz

nevidí očima a ušima neslyší, srdcem nepochopí a neobráťí se – a já je neuzdravím.' Blažené vaše oči, že vidí, i vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví toužili vidět, na co vy hledíte, ale neviděli, a slyšet, co vy slyšíte, a neslyšeli. (Mt 13,10–17)

Ježíšova odpověď na otázku učedníků je očividná. Z textu vyčteme, že používal podobenství ze dvou důvodů. Za prvé, aby posluchače naučil něco o Božím království. Za druhé, aby starosmluvní Židé, k nimž hovořil, porozuměli naplnění Izajášova proroctví, které se týkalo Izraele.

Z podobenství vidíme, že izraelský národ stál mimo Boží království. Až na několik vyvolených byli všichni mimo. Podobenství tuto skutečnost potvrzovalo. Mějte tedy oba důvody na mysli, když podobenství čtete a vysvětlujete. Pokud nezačnete právě zde a nepřipomenete si oba důvody podobenství, najdete v podobenství buď příliš mnoho informací, které nejsou součástí zamýšleného poučení, nebo jich bude nedostatek.

Co je skryto v detailech?

Pakliže podobenství pro nás Pán Ježíš neinterpretuje sám, jak to v několika případech dělá, detaily podobenství nemají hlubší smysl; jak je psáno:

◆ *...hledíce nevidí a slyšice neslyší a nechápou. (Mt 13,13)*

Když čtete podobenství, položte si dvě otázky: Říká mi podobenství něco o Božím království, a ukazuje podobenství, že Izrael stojí mimo království? Uvidíte, že odpověď je vždy kladná v prvním případě. Pakliže je kladná v prvním případě, bude kladná i v případě druhém.

Kladná odpověď na druhou otázku je závislá na tom, k jakým posluchačům Ježíš promlouvá.

Jakmile zaměříme svou pozornost na detaily podobenství, druhá skutečnost nám unikne a smysl podobenství nepo-

chopíme. Uvedu jako příklad známé podobenství o hřivnách z Matouše 25,14–30. Pokud dospějeme k závěru, že je to podobenství o moudrém investování, minuli jsme smysl podobenství. Podobenství o hřivnách nemá nic společného s finančním hospodařením!

Hřivny v podobenství jsou pouhý ilustrační nástroj, který všichni známe a používáme. Ježíš mohl použít místo hřiven olivy a smysl ilustrace by se nezměnil. Důležité je, abychom si uvědomili, že máme pro Krále králů a jeho království investovat své životy.

Na konci podobenství ve verších 28–30 vidíme, že neužitečný služebník (Izrael) není součástí království a je vyvržen ven. Tímto způsobem se dají vysvětlit oba důvody, proč Ježíš použil podobenství o hřivnách.

Prosím, nevkádejte do podobenství o hřivnách nějaké praktické poučení, jak lépe investovat a rozmnožovat své bohatství. Pokud k takovému závěru dospějete, minuli jste zcela smysl podobenství.

Hledání inspirativních myšlenek v textu

Jak jsem již zmínil v úvodu, chci své zamýšlení i zakončit tím, že není vždy nutné hledat smysl ve všem, co má být v Písmu k našemu užitku. Někdy nám přijde na mysl brilantní myšlenka v souvislosti s křesťanským životem a začneme v Písmu hledat text, který by náš objev podpořil. Naše myšlenka může být skutečně dobrá, biblicky opodstatněná, dokonce na ní nenajdeme nic špatného, přesto nám hrozí nebezpečí.

Podobenství jsou příhodným místem, kde můžeme své myšlenky tříbit a aktualizovat – podobenství se příliš nezabývají podrobnostmi a souvislostmi. Pokud podobenství neinterpretuje sám Pán Ježíš, nemůže s jistotou říci, co je v celém příběhu důležité a závazné.

Místo toho, abychom si podobenství o marnotratném synu vykládali v tom

smyslu, že se před námi rozvíjí definice hříchu, že ukazuje, jací jsou lidé v církvi, nebo jak ponižen byl otec, když se mladší syn domáhal podílu na svém dědictví, měli bychom chválit Hospodina za to, že je milosrdný a milující Otec, který poslal svého Syna do našeho světa, aby vyhledal a zachránil ty, kteří byli ztraceni.

– Michael W. Adams –

ZLO V PLÁNU dobrého Boha

Existence zla v našem světě je většinou lidí zřejmá a ani Bible ji nikterak nezastírá. Mnozí pak hovoří v tom smyslu, že s Bohem, v jehož plánu jsou přírodní katastrofy, války, hladomory a vůbec všemožná další zla, nechtějí mít nic společného. V reakci na takovou argumentaci se pak často vynořují lidé, kteří se snaží dělat Bohu advokáty. Taková lidská „obhajoba“ Boha může být ovšem velmi nebezpečná, protože na jejím konci bude pravděpodobně stát omezený bužek lidských představ na způsob Santa Clause. A zde vyvstává vážný problém, protože Bible nám neslibuje spásu vírou v boha vymodelovaného k našemu padlému obrazu. Proto jsem přesvědčen, že zabývat se otázkami zla ve vztahu k Bohu není neužitečné hloubání, ale naprostá nutnost. Bible se otázkám vztahu Bůh a zlo vůbec nevyhýbá. Například prorok Abakuk klade otázku:

◆ *Tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo a hledět na trápení. Proč tedy trpíš věrolomné, mlčíš, když svévolník pohlcuje spravedlivějšího?* (Ab 1, 13)

Dává však Bible na podobné otázky odpověď, která by byla logická a v souladu s pozorovanou zkušeností? Bible nás učí, že Bůh je současně všemohoucí, vševědoucí a dobrý. Navíc učí, že zlo není jen nějaká iluze, ale že skutečně existuje. Snad většina lidí pak, ať už více či méně

vědomě, vychází z následujících předpokladů:

1. Dobrý Bůh chce zabránit výskytu zla.
2. Všemohoucí Bůh je schopen zabránit výskytu zla.
3. Zlo existuje.

A z těchto předpokladů pak, opět více či méně vědomě, dochází k závěru, že Bůh buď není dobrý, nebo není všemohoucí. Obvykle to chodí tak, že lidé, kteří se nehlásí ke křesťanství, tvrdí že, Bůh není dobrý, zatímco lidé hlásící se ke křesťanství často obětují Boží všemohoucnost, i když to obvykle otevřeně nepřiznají. Jaké je ale jiné řešení vyplývající z výše uvedených tří bodů? Žádné jiné není, protože vyjdeme-li z oněch tří předpokladů, tak opravdu musíme nutně dospět k závěru, že Bůh není buď dobrý, nebo všemohoucí. Obě řešení by ovšem byla v rozporu s Bibli – a na biblické výpovědi stojí křesťanská víra. Stojí snad křesťanství na vnitřně rozporném základě? Nikoliv – to jen jsme přehlédli závažnou chybu v jednom z výchozích předpokladů. Druhý a třetí předpoklad jsou v pořádku; všemohoucí Bůh je schopen zabránit existenci zla a přitom zlo nepochybně existuje. Chyba se ovšem skrývá hned v prvním předpokladu. To, že je Bůh dobrý, totiž vůbec neznamená, že by v Jeho plánu nemohlo být i zlo. A Bible to také nikde netvrdí. Ba právě naopak je psáno:

◆ *Já vytvářím světlo a tvořím tmou, působím pokoj a tvořím zlo, já Hospodin konám všechno tyto věci.* (Iz 45, 7)

◆ *On je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání.* (Ef 1, 11)

Není to tedy tak, jak si dnes mnozí myslí, že by dobré věci působil Bůh a, nějak Jemu za zády, zlé věci působil satan; to bychom vyznávali jakýsi biteismus. Zlo se sice děje skrze padlá stvoření (satan, demony, lidi), ale ti všichni jsou pod dokonalou Boží kontrolou:

- ◆ *Záměry národů Hospodin maří, lidem úmysly hatí. (Ž 33, 10)*

Kdy lidem úmysly hatí? Kdykoliv se k tomu rozhodne – a tak má vše a vždy pod kontrolou. Ani ti nejkrutější a nejmocnější vládci se nevymykají Boží kontrole. Právě naopak – aniž by to tušili, tak plní Boží plán:

- ◆ *Faraó je spatří a potěší se vším tím hlučícím davem. Jsou skoleni mečem, faraó i celé jeho vojsko, je výrok Panovníka Hospodina; šířil jsem jím svůj děs v zemi živých. Uložen je faraó i všechen jeho hlučící dav mezi neobřezance ke skoleným davem, je výrok Panovníka Hospodina. (Ez 32, 31–32)*

Proč nám ale často činí problémy přijmout, že v plánu dobrého Boha je zlo? Mám za to, že problém zde tkví, alespoň částečně, ve skrytém pantheismu. Máme tendenci z charakteru stvoření usuzovat na charakter Stvořitele. A zde je kámen úrazu. Bible nás sice učí, že Bůh všechno působí rozhodnutím své vůle, ale to neznamená, že by byl součástí svého stvoření. Naopak Bůh má od stvoření zřetelný odstup, jak ukazuje již biblická kniha Genesis. Podobně jako když geniální dramatik, třeba Shakespeare, napíše tragédii, kde se to jen hemží vrahy a dalšími lidmi pochybných charakterů, nelze z toho usuzovat, že by snad sám Shakespeare byl vrah (a to vzhledem k tomu, že i dramatik je jen člověk, takové přirovnání pokulhává). Může být tedy v plánu Boha, který je dokonale dobrý ve svém charakteru, zlo? Pokud nejsme pantheisté (a to bychom se stěžili mohli nazývat křesťany), jsme nuceni odpovědět ANO. Proč by v Božím plánu nemohlo být i stvoření, které má opačný charakter než sám Bůh?

Na tomto místě si připomeňme, že Bůh stvořil vesmír ex nihilo (z ničeho) a v celých dějinách se ani jediný detail nemůže odehrát jinak než jak vševědoucí a všemohoucí Bůh ve svém plánu určil.

Bůh ve svém rozhodování před stvořením světa nijak nezávisel na svém stvoření, protože to ještě ani neexistovalo. Existoval jen sám Bůh a Jeho plán tedy není určen ničím ani nikým kromě Boha samotného. Někdo snad položí otázku: „Proč je ale v plánu dobrého Boha zlo? Co tím Bůh sledoval?“ Zde je třeba postupovat obezřetně a vzít v úvahu, že na všechny naše otázky nemusíme nutně dostat odpověď. Přesto bych si možná dovolil navrhnout alespoň matné vysvětlení s vědomím, že vše může být dost dobře jinak. Kdybychom psali bílou křídou na bílou tabuli, kdo by to viděl? Naopak nápis bílou křídou krásně vynikne na černé tabuli. I krásu hvězd můžeme nejlépe ocenit na temném pozadí oblohy za bezměsíčné noci. Podobně zlo představuje kontrast k dobrému Bohu. Kdyby nikdy neexistovalo zlo, jak by se mohl zjevit Boží hněv vůči zlému? Kdyby nebyl i Adamův pád v Božím plánu, jak by se projevila Boží láska a jak by se Bůh oslavil v příchodu Pána Ježíše Krista a záchraně vyvolených? Slávu by sklidil Adam (který by odolal pokušení) místo Krista – a tak by Adamova poslušnost vedla paradoxně k oslavování člověka na místo Boha – tedy k modlářství.

Je ovšem třeba připomenout, že ačkoliv je zlo v plánu dobrého Boha, tak Bůh sám zlo přímo nepůsobí. Zlo existuje z Božího rozhodnutí a děje se přesně podle Božího plánu, ale je realizováno skrze druhotné příčiny, např. skrze působení satana nebo lidí. Ač to může znít absurdně, tak ačkoliv je zlo v Božím plánu, tak se Bohu nelíbí a vyvolává Boží hněv. Skutečnost, že zlo je Božím plánu rovněž nezbavuje pachatele zla odpovědnosti před Bohem. Z Bible vyplývá, že přestože faraon, Jidáš, Asýrie, nebo třeba i satan jen naplňují Boží plán, nemohou to použít jako výmluvu. Pachatele zla může čekat Boží spravedlnost nebo naopak Boží milost v Ježíši Kristu, ale rozhodně

Bůh neříká, že by za své činy nenesl odpovědnost, protože to všechno bylo stejně v Jeho plánu. Ať se nám to líbí nebo ne, tak člověk je Bohu odpovědný jednoduše proto, že ho Bůh k odpovědnosti volá. Nevolá ho k odpovědnosti za Boží skrytou* (dekretivní) vůli (Boží plán, který člověk nezná a kterému se ani nelze vzepřít), ale za neuposlechnutí zjevených Božích příkazů (Boží vůle zjevené/preceptivní). Na rozdíl mezi Boží vůlí skrytou a zjevenou naráží např.:

- ◆ *Skryté věci patří Hospodinu, našemu Bohu, zjevné však patří navěky nám a našim synům, abychom dodržovali všechna slova tohoto zákona. (Dt 29,28)*

Závěrem můžeme tedy konstatovat, že:

1. Zlo je v plánu dobrého všemohoucího Boha.
2. Existence zla není v rozporu ani s Boží všemohoucností ani s Božím dokonale dobrým charakterem.
3. Skutečnost, že zlo je v Božím plánu, nezabavuje pachatele zla odpovědnosti.

Měli bychom se tedy důrazně vyvarovat hlásání omezeného bůžka namísto pravého Všemohoucího Boha Bible. Vždyť i samo Písmo naznačuje, že Bohu se taková lidská „obhajoba“ nelíbí:

- ◆ *Když se v městě troubí na polnici, zda se lid netřese? Stane-li se v městě něco zlého, zda nejedná Hospodin? (Am 3,6)*

*Pozn.:

Rozdíl mezi Boží vůlí dekretivní a preceptivní se v souvislosti s předurčením zabýval ZOD již před lety (od čísla 60 – nyní snadno dohledatelné na internetu)

– Radovan Hynek –

**Z jeho rozhodnutí jsme se znovu
zrodili slovem pravdy.**

Jakub 1,18

CO TO ZNAMENÁ BÝT: Vězněm, nevolníkem, zajatcem, otrokem

Tato synonyma v podstatě znamenají, s mírnými odchylkami, jedno a totéž – jsou totiž souznačná. Proto je budeme v následující úvaze zaměňovat. Kdo je vězněm, ten patří vězňiteli. Kdo je otrokem, ten patří majiteli (otrokáři). Kdo je nevolníkem a vazalem, ten patří svému pánovi.

V podtextu dneška si obvykle mylně představujeme, že každý otrok je svým pánem bičován a týrán. Otrok je součástí majetku pána, kterému patří, vazal je tělesně vázán, tedy zase patří nějakému pánovi. Otrok může vykonávat i důležité a velmi vážené práce a plnit odpovědné úkoly. Ve starém Římě byli někteří otroci učitelé, vychovatelé, učenci, rádcí atd. V USA bývali nejen otroci, kteří pracovali na poli, ale také řemeslníci, a ti, kteří zajišťovali chod domácnosti svých pánů. Černé otrokyně byly kojnými dětí svých pánů. Byl veliký rozdíl mezi „house negro“ a pouhým „negro“.

Pod pojmy vězeň, nevolník, zajatec, vazal, otrok si tedy nejprve představme vlastnictví. Všichni patří do různých tříd, které sebou navzájem, téměř bez výjimky, opovrhují. Jedno však mají společné. Nemohou sami o sobě rozhodovat, rozhoduje za ně jejich vlastníci, dozorce nebo jiná autorita. Svůj úděl nemohou změnit. Za socialismu jsme se nedobrovolně stali svým způsobem také majetkem socialistického státu. Většinou jsme nemohli svobodně rozhodovat o své budoucnosti, vzdělání, společenském postavení, ani dlouhodobě změnit místo svého pobytu. Byli jsme nedobrovolně uvězněni za železnou oponou.

Apoštol Pavel se považoval za nejen za vězně, ale i povoláného služebníka Pána Ježíše Krista:

- ◆ **Já, vězeň v Pánu, vás tedy prosím, abyste chodili, jak se sluší na to povolání, jímž jste byli povoláni, (Ef 4,1)**

Pavel znal příčinu svého uvěznění, a i když se stal vězněm pro svoji víru, svoji svobodu neztratil. Pavel byl vězněn asi dva roky v Cesareji, a asi dva roky v Římě. Sám sebe nepovažoval za „politického“ nebo „ideologického“ vězně, kterým v daném momentu skutečně byl!

Pavel se stal vlastnictvím svého Pána Ježíše Krista! Věděl, že je podřízen Kristu a jeho zákonem je Kristus; stal se Jeho majetkem. To bylo klíčové. Jeho tělesné uvěznění byl jenom důsledek jeho duchovní oddanosti Kristu.

- ◆ **Bylo vám totiž dopřáno, abyste v Krista nejen věřili, ale také pro něho trpěli. (Fp 1,29)**

Kdo je v Kristu, bude pro Něho i trpět. Je nemožné, aby Kristův služebník nebyl haněn. Nelze se tomu vyhnout! Kdo je v Kristu, je jím vlastněn! Kdo je vlastněn, není svobodný, je otrokem! Kdo je otrokem, slouží svému pánu, k tomu je určen. Zde máme jen tři verše, které potvrzují, že jsme Kristovi služebníci, že mu patříme, že je naším Vlastníkem:

- ◆ **Kdokoli by vám totiž dal k pití pohár vody v mém jménu, protože **jste Kristovi**, říkám vám jistě, že rozhodně neztratí svou odplatu. (Mk 9,41)**
- ◆ **Vy pak **jste Kristovi** a Kristus Boží. (1 K 3,23)**
- ◆ **A jestliže **jste Kristovi**, pak jste símě Abrahamova a dědicové podle zaslíbení. (Gal 3,29)**

Je velmi důležité pochopit, že veškeré stvoření není svébytné. Existuje a je udržováno v existenci Kristovým slovem. Stvoření, obzvláště to nové stvoření, je stvořeno za určitým účelem:

- ◆ **když nám podle svého zalíbení [záměru], o němž rozhodl sám v sobě, oznámil tajemství své vůle, aby ve správnosti časů shromáždil pod jednu**

hlavu v Kristu všechno, co je v nebesích i na zemi – v něm, (Ef 1,9–10)

Boží záměr je shromáždít všechno v Kristu – v Něm! Proto jsme jím vlastněni, jako všechno ostatní nové stvoření.

To znamená, že největší svoboda je tehdy, když je stvoření spojeno, vlastněno „zotročeno“ tím pro koho nebo pro co bylo stvořeno nebo nadáno!

Houslista je nejsvobodnější, když disciplinovaně hraje a patří do symfonického orchestru, kde se podřizuje taktovce dirigenta. Nadaný hokejista je nejsvobodnější když patří nějakému klubu, který za něj zaplatil a může za něj hrát. Každý se cítí nejsvobodněji, když je vlastněn tím, koho miluje, co má rád, čemu rozumí, co jej těší, k čemu má Bohem dané nadání...

UVědomme si, že svébytnost, totiž svoboda od Stvořitele by bylo to nejstrašnější, co by nás mohlo potkat. Nebyli jsme totiž stvořeni k svébytnosti. „Svébytnost“ je otroctví Satanu. Bůh si člověka stvořil pro sebe a pro svoji slávu. Člověk není vlastněn ani sám sebou. Jeho vlastním, jeho otcem, je buď satan nebo Bůh. Třetí otcovství nebo vlastnictví neexistuje.

- ◆ **Když jste byli služebníky hříchu [otroky hříchu a satana], měli jste svobodu od spravedlnosti; (Ř 6,20)**

Přirozený člověk, který není zrozen z Duchu Božího, se svobodně rozhoduje jen pro zlo!

Ještě jednou – **měli jste svobodu od spravedlnosti; Nebyli jste k spravedlnosti připoutáni nebyli jste totiž zapečetěni Duchem Božím!**

Byli jsme přece stvořeni tak, aby naše bytí bylo uvězněno v Něm – Jediném pravém Bohu. Patříme-li Jemu, jsme-li jeho otroky – to znamená – jsme-li Jím vlastněni (jsme-li Jeho vazaly, otroky atd...), potom máme absolutní svobodu, protože děláme to co On chce a jeho vůle je totožná s naší vůlí. Co může být více žádoucí než být bez úniku „zamřížován v Kristu“.

◆ *Andělu církve ve Filadelfii piš: Toto prohlašuje ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo nezavře [spasení], a když on zavírá, nikdo neotevře [nespasení]. (Zj 3,7)*

Co může být žádoucnější a bezpečnější, než být navěky svíran Kristovou pravici! Žádné dítě se nepohoršuje, že patří rodičům. Naopak, když se mu rodiče ztratí z dohledu, začne zoufale křičet. Rodiče své děti chrání a ty se cítíš v bezpečí. To nacházejí Boží děti u svého nebeského Otce:

◆ *Copak nevíte, že vaše tělo je chrám Ducha Svatého, který je ve vás a kteréž máte od Boha? Už nepatříte sami sobě; byli jste draze vykoupeni [ze satanova otroctví Kristovou krví, ne zlatem a stříbrem]! Čtěte proto Boha svým tělem i svým duchem – vždyť to obojí je Boží. (1 K 6,19)*

Křesťan, protože je vykopen Kristem, byl pro Něho nově stvořen – je jím vlastněn. Protože Krista opravdově miluje, cítí se nejsvobodněji, když se stane Božím dítětem, služebníkem a Jeho otrokem. Někteří křesťané nechťejí být „roboty“ nebo „loutkami“ Nejvyššího Boha.

Znovuzrozený křesťan nemá větší touhu a přání, než být nádobou k Božím užitku, být jeho „robotkem“. Moje vlastní svébytná svévole by mne zahubila a uvrhla do pekelného ohně, daleko od Boha. Proto netoužím být svobodný a svébytný. Netoužím po svobodné vůli, toužím po Jeho vůli ve mně. Chci aby mne přetvářel ke své podobě, abych se stal Jeho dílem. Chci být rukavicí na Kristově ruce. Rukavice dokonale kopíruje pohyb ruky. Tolik křesťanů odmítá být Božími loutkami. Ale rukavice poslouchá ruku ještě dokonaleji, než maňásek. To je to po čem toužím! Láska, poslušnost a poddajnost totiž ztotožňuje a sjednocuje. Proto jsou manželé jedno tělo. Proto jsme jedno tělo s Kristem, jehož On je hlavou.

◆ *kěž vás opatří vším dobrým, abyste konali jeho vůli. Kěž ve vás působí, co je v jeho očích příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků. Amen. (Žd 13,21)*

Nechci svoji svobodnou vůli, vždyť je psáno:

◆ *Svévolníci, ti se odrodili hned v matčině lůně, z mateřského života se lhář dali bludnou cestou. (Ž 58,4)*

Není bez zajímavosti, že tento vlastnický nebo-li „otročující“ princip jenž uvádí do nejtěnější svobody je někdy lépe chápán světskými textaři písní, než některými křesťany. I člověk ze světa často chce a touží být vlastněn milovanou osobou.

Zaměříme se na slova textu následující písně – snad světskou „modlitbu“. Když mi bylo asi 19 let, nedávno zesnulý Karel Hála nazpíval hit (tehdy jsme říkali šlágr) „Dej mi pár okovů“. Text písně přesahuje svoji aktuálností generace, proto píseň můžete slyšet i dnes. Autor se zpovídá jakési milované ženě, kdo vlastně je, jaký je nevěrný ničema, a jen tím, že jej ona v sobě uvěznění, bude zachráněn:

*Dej mi pár okovů a jsem jen tvůj,
neváhej, jinak stínům nežaluj,
vím, že ráno zmizím zas
jak před sluncem prchá mráz,
dej mi pár okovů a jsem jen tvůj.*

*Dej mi pár okovů a pevnou mříž,
chceš-li být jistá, že mě neztratíš,
chyt' mě síti pavouka,
než můj parník zahouká,
dej mi pár okovů a pevnou mříž.*

*Dej mi pár okovů a jsem jen tvůj,
neváhej, jinak stínům nežaluj,
pevná mříž ti zajistí,
že jsem jen tvou kořistí,
dej mi pár okovů a jsem jen tvůj.*

Prosím, chápejme, že běžná mluva, běžný jazyk je více méně alegorická záležitost. Obzvlášť to platí o textech písní, básních i biblických knihách. Přes-

to, alegorie, kterými se domlouváme v běžném životě, téměř vždy zprostředkovávají naprosto konkrétní, hmatatelné, a nealegorické skutečnosti.

Píseň: „Dej mi pár okovů“	Biblická paralela
<p>1. Dej mi pár okovů a jsem jen tvůj,</p>	<p>Bože patřím jen Tobě. Zapečet' mě, „spoutej mě Sebou, a jsem jen Tvůj. Toužím po svázání Tvým Duchem svatým. Toužím po Tvoji pečeti, kterou nikdo nerozломí, podobně, jako se nedají rozlomit okovy nebo pouta. Chci být nerozlomně připoután k Tobě!</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ <i>Znamení obřízky přijal [Abraham] jako pečet' spravedlnosti z víry, kterou měl ještě před obřízkou. Tak se stal otcem všech neobřezaných, kteří věří a jimž je spravedlnost připočtena, (Ř 4,11)</i> ◆ <i>On nám také vtiskl svou pečet' a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil. (2 K 1,22)</i> ◆ <i>V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečet' zaslíbeného Ducha svatého (Ef 1,13)</i>
<p>neváhej,</p>	<p>Bože neváhej, kvůli sobě</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ <i>Panovníku, slyš! Panovníku, odpusť! Panovníku, pozoruj a jednej! Neprodlévej! Kvůli sobě, můj Bože! Vždyť tvé město i tvůj lid se nazývá tvým jménem. (Dn 9,19)</i> <p>Neváhej a vysvobod' mne z hříchu, sám k tomu nemám sílu, protože Tě moje přirozenost odmítá:</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ <i>Jak je psáno: `Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. (Ř 3,10–12)</i>
<p>jinak stínům nežaluj.</p>	<p>Bože prosím Tě, nežaluj na mou dřívější hříšnou bídu. Nepřipomínej mi, když jsem byl ve stínu satana a poslouchal jej.</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ <i>Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu. (Iz 43,25)</i> <p>Bože nebuď na jeho straně, nežaluj mne tak, jak on žaluje mne.</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ <i>Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista spravedlivého. (1 J 2,1)</i>

34 ZÁPAS O DUŠI

Píseň: „Dej mi pár okovů“	Biblická paralela
<p>Vím, že ráno zmizím zas, jak před sluncem prchá mráz, dej mi pár okovů a jsem jen tvůj.</p>	<p>Bože, vím, že od Tebe neustále utíkám, jako utíká tma od světla – to je moje přirozenost těla. Čas od času jsem „unaven“ evangeliem, kolikrát si říkám, už to slyším zase? Nevím zda chodím do shromáždění kvůli příjemným lidem, nebo kvůli Tobě Bože. Někdy se za Tebe Bože na veřejnosti tak trochu i stydím... Bože střež mne, abych nezboudil. Pavel mne varuje:</p> <p>◆ <i>Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte k jinému evangeliu. (Ga 1,6)</i></p>
<p>2. Dej mi pár okovů a pevnou mříž,</p>	<p>Bože skryj mne za mříže svého království, aby mne od Tvé lásky nikdo ze světa neoddělil, aby na mne nemohl ten Zlý:</p> <p>◆ <i>...ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,39)</i></p> <p>Ať je mezi satanovými pokušeními a mnou Tvoje pevná mříž. Bez Tebe se neubráním. Tak se i modlím:</p> <p>◆ <i>...A nevydej nás do pokušení, ale vysvobod' nás od zlého. (Lk 11,4b)</i></p>
<p>chceš-li být jist(y)á, že mě neztratíš.</p>	<p>Jenom když mne oddělíš a ochráníš svojí mříží a pouty (okovy) lásky od satana a světa ve svém království, jen tehdy mám jistotu, že mne neztratíš, a že mne zajistíš v Kristu.</p> <p>◆ <i>A toto je vůle Otce, který mě [Ježíše Krista] poslal - abych nikoho z těch, které mi dal, neztratil, ale vzkřísil je v poslední den. (J 6,39)</i></p>
<p>Chyt' mě sítí pavouka, než můj parník zahouká, dej mi pár okovů a jsem jen tvůj.</p>	<p>Ulov mě do své záchranné sítě dříve, než Ti uplavu za svými zájmy své přirozenosti. Použij svůj lid, svojí církev, svoje tělo, aby mně svědčil o Tvé obětující slávě! Dej, abych se i já stal rybářem lidí.</p> <p>◆ <i>Jednou se na něj lidé tlačili, aby slyšeli Boží slovo, a on stál u břehu jezera Genzaretského; tu uviděl, že u břehu jsou dvě lodi. Rybáři z nich vystoupili a vypírali sítě. Vstoupil do jedné z lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby odrazil kousek od břehu. Pořadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: "Zajed' na hlubinu a spust'te sítě k lovu!" Šimon mu odpověděl: "Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytli. Ale na tvé slovo spustím sítě." Když to učinili, zahrnuli velké množství ryb, až se jim sítě trhaly. Dali znamení svým společníkům na druhé lodi, aby jim přišli na pomoc.</i></p>

Píseň: „Dej mi pár okovů“	Biblická paralela
	<p><i>Oni přijeli a naplnili rybami obě lodi, že se až potápěly. Když to Šimon Petr uviděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný.“ Neboť jeho i všechny, kteří s ním byli, pojal úžas nad tím lovem ryb; stejně i Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi.“ (Lk 5,1-10)</i></p>
<p>3. Dej mi pár okovů a jsem jen tvůj, neváhej, jinak stínům nežaluj.</p>	<p>Opakování</p>
<p>Pevná mříž ti zajistí, že jsem jen tvou kořistí.</p>	<p>Moje zapečetění Tvým Duchem svatým Ti zajistí, že jsi mne na kříži ukořistil pro sebe a kvůli sobě Satanovi, jehož otrokem a synem jsem býval. Děkuji, žes jej svázal, aby na mne nemohl, že jsem od svého bývalého boha oddělen Tvojí pevnou mříží. Děkuji Ti, že jsi jej Svojí smrtí na Kříži a vzkříšením spoutal, a že klíč od propasti máš pevně ve svých rukách:</p> <p>◆ <i>Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho d'ábla a satana, na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas propuštěn. (Zj 20,1-3)</i></p> <p>Děkuji Ti za spoutání Satana a za to, že jsi mne uloupil z jeho domácnosti, ve které jsem kdysi bez podpory žil:</p> <p>◆ <i>Nikdo nemůže vejít do domu silného muže a uloupit [ukořistit] jeho věci [nás, kdo jsme jej byli poslušni], jestliže toho siláka dříve nespoutá. Pak teprve vyloupí jeho dům. (Mk 3,27)</i></p>
<p>3. Dej mi pár okovů a jsem jen tvůj, neváhej, jinak stínům nežaluj.</p>	<p>Opakování</p>

Jak je možné, že tento princip je světskému člověku přijatelný v písni, na příklad ve vztahu muže k ženě, ale ve vztahu člověka k Bohu je odmítán, jak světem, tak mnohými křesťany. Nikdo prý nechce být „otrokem, loutkou, ani „robotem“.

Chápeme již, co to pro Pavla znamená být vězněm v Pánu? Budme všichni

vězni Ježíše Krista jako je Pavel. Jistě, nemusíme být za železnými mřížemi, ale musíme být za mřížemi Ducha Božího, oddělení od světa a jeho vláde – Satana..

Poslechněte si tu písničku na:
www.youtube.com/watch?v=-eF5CFBcMf4

Prožijte skrze optiku Ducha Božího odevzdanost, která přesahuje lásku muže

k ženě. Obávám se, že textař Jiří Štajdl vystihl podstatu bezpodmínečné odevzdání lépe, než jak jí rozumí mnozí křesťané ve vztahu k Ježíši Kristu.

– pst –

CENNĚJŠÍ NEŽ ZLATO

Jaká je odpověď na otázku: „Co je cennější nad zlato?“. V jedné lidové pohádce se říká: sůl je cennější než zlato! Jaká by byla odpověď, kdybychom ji hledali v Bibli? Podle Bible *víra* nebo *důkaz víry* je mnohem cennější než zlato. V Bibli najdeme více veršů, které ukazují na velkou cenu víry a její nezastupitelnou hodnotu. Ještě se na některé podíváme, teď ale ještě rozviňme otázku, proč je to tak, že víra a její důkazy jsou cennější než zlato. Uvedeme alespoň tři důvody:

Za prvé, protože zlato a ani jiný pozemský majetek nikoho nepřivedou do spasitelného vztahu s Kristem. To dokáže jen víra. Proto Písmo říká:

◆ *aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávy a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. (1 Pt 1,7)*

Apoštol Petr se dívá do budoucna na moment, kdy se Pán Ježíš zase vrátí. Jen víra přenese užitek z Božího spasení skrze Krista na konkrétního člověka. Petr to popisuje jako chválu, čest, slávu, kterými Pán zahrne věřící.

Největší životní potřebu člověka, totiž najít odpuštění a očistění od hříchů, nelze dosáhnout zlatem ani jiným pozemským majetkem – a to je druhý důvod, proč je víra cennější než zlato. Proto Petr říká:

◆ *Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přijali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem. (1 Pt 1,18)*

A potom mluví o drahocenné krvi Ježíše Krista:

◆ *nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny... (verš 19).*

Takže víra je cennější než zlato, protože mě propojí s Pánem Ježíšem a propojí mě se spasením. Jiné propojení ani jiná možnost není.

A za třetí, ani do duchovního růstu, do života v posvěcení, neuvede nic jiného než víra. Nemůžeme růst bez víry. Zlato ani jiný pozemský majetek mě neuvedou do každodenního života pro Boží slávu. Takový život musí pramenit z víry.

Ukážeme si, proč musím hledat víru a růst v ní.

1. Protože bez víry nikdo neuvidí Kristovu slávu a dobrotu.

◆ *Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím. (2 K 4,4)*

Co tím myslím, když nyní hovořím o víře? Pod vírou tady mám na mysli schopnost vidět Kristovu slávu a dobrotu. Víra je tedy křesťanův zrak, kterým vidí duchovní skutečnosti, o kterých hovoří Písmo. Kristova sláva a dobrota není nyní odkryta smyslově viditelným způsobem, jak jednou bude v nové zemi a v novém nebi, ale pravdivá skutečnost těchto věcí je mi známa a dostává se do mojí blízkosti vírou. Vírou tomu rozumím, vírou jsem to přijal, vírou to vidím a vírou jsem o tom ujištěn.

2. Protože bez víry nikdo nemůže žít život, který se líbí Bohu.

◆ *Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají. (Žd 11,6)*

Bez víry se nikdo nemůže líbit Bohu. Nikdo nemůže žít život, který se bude Bohu líbit, pokud nemá víru. Dále též nikdo nemůže bez víry konat právé dobro.

◆ *Ten však, kdo pochybuje, byl by odsouzen, kdyby jedl, neboť by to nebylo z víry. (Ř 14,23)*

Na začátku listu Římanům Pavel popisuje

své apoštolské poslání, které má za cíl přivést pohany k poslušnosti z víry (Ř 1,5). To celé proto, aby byli schopni konat pravé dobro, neboť co není z víry, je hřích. Proto je víra důležitá. Skrze ni jsme přijali ospravedlnění a skrze ni musíme konat pravé dobro.

3. Bez víry nikdo nebude milovat Boha, poslouchat Ho a milovat bližního:

◆ *V Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán či ne; rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou.* (Ga 5,6)

Skutečná láska bude u křesťanů pramenit z víry, bude vycházet z víry. Na jiném místě Pavel říká:

◆ *velmi roste vaše víra a množí se láska* (2 Te 1,3)

Tyto dvě věci se neodtrhnou, budou spolu. Proto Satan bude stát proti víře, proto duchovní život není možný bez víry. Teď myslím na víru, která nás bude nonstop naplňovat, sytit a která nás vede k Pánu jako zdroji uspokojení – tehdy budeme růst. Víra se potom chopí prostředků duchovního růstu, protože budu ujištěn o jejich smyslu, účinnosti, významu a že za nimi je Bůh a že skrze tyto prostředky živý Bůh koná. Půjdu se modlit, protože vím, že živý Bůh slyší – a to bude pramenit z víry. Budu se učit verše zpaměti, protože vím, že živý Bůh bude konat hluboko v mojí mysli a tvarovat můj charakter a s novým charakterem přijdou nové skutky a nová rozhodnutí a to všechno bude pramenit z víry, protože vírou jsem ujištěn, že za tím je Bůh.

4. Bez víry nikdo nepřijme Ducha Svátého. Písmo říká:

◆ *Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli?* (Ga 3,2)

Nikdo si za zlato nekoupí Ducha Svátého. To dokáže jenom víra. Proto musíme žít ve víře a dále v ní růst, protože skrze

ni jsme přijali Božího Ducha, osobu, která v nás koná celou Boží práci.

5. Bez víry nebude ničt srdce očištěno.

◆ *a neučinil žádného rozdílu mezi námi a jimi, protože jejich srdce očistil vírou* (Sk 15,9)

Vírou Bůh očišťuje srdce Židů i pohanů. Zatemněné srdce hříšníka plné zloby a nečistoty Bůh očistí. Ale jak to udělá? Nejinak než vírou.

6. Bez víry nikdo nedobude duši, nebo se dá též říci: nezmocní se, nepodmaní si svoji duši anebo i nevyhraje svoji duši. To je zvláštní výraz:

◆ *Ale my přece nepatříme k těm, kdo odpadají a zahynou, nýbrž k těm, kdo věří a dosáhnou života.* (Žd 10,39)

Toto říká Pavel o spasení, které, když ho Bůh začal, tak ho i dokončí, neboť charakter skutečné víry bude takový, že se nevzdá Krista a jeho slibů, ale naopak, bude se držet Kristovy milosti až do konce. Vírou se stáváme vítězi, jejichž trofejí je jejich vlastní duše, zachráněná před zlem kolem nás a v nás. Milý čtenáři, nabádám tě, abys byl právě takovým člověkem víry, jak nám to ukládá Boží slovo.

7. Bez víry nikdo nebude vidět neviditelné, nebude žít život soustředěný na Krista a nebude mít zálibu v Boží dobrotě. Takový život žijeme my,

◆ *kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.* (2 K 4,18)

To znamená, že se musím vírou naučit soustředit se na to, co je neviditelné. Tak budu duchovně růst a Bůh mě bude naplňovat zálibením ke každé dobré věci (2 Te 1,11).

Také na dalších místech v evangeliích, epištolách a Skutcích se říká, že bez víry se nemůže nic dít v životě křesťana. Nejenže bez víry bychom nemohli být spaseni, ospravedlněni, ale bez víry nemůžeme jako křesťané ani žít, ani dělat ty nejzákladnější věci.

Jedna definice víry zní následovně: *Víra znamená být plně a kompletně přesvědčený a ujištěný o realitě Boží existence a charakteru, o spolehlivosti všech Jeho činů, slov a zaslíbení, čehož výsledkem je, že Mu bezvýhradně svěřujeme své životy a všechny své záležitosti.* Ten závěr je důležitý: že mu bezvýhradně svěřujeme své životy a všechny své záležitosti. To je startovní čára a základna křesťanského života. Víra, která se svěřuje, víra, která se odevzdává, víra, která se spoléhá.

Písmo říká, že vírou budeme moci obstát a odpovědět na každou zkoušku – projít skrz každé pokušení či protivenství. Apoštol Petr v 1 Pt 1,6 uvádí, že se tu a tam rmoutíme z různých pokušení, ale výsledkem je zkouška víry, a to je cennější než zlato. Tedy pouze víra mě dokáže přenést přes zkoušky. Moje reakce na zkoušku ukáže, jestli mám hlubokou a pevnou víru a zda jsem spojený s Kristem. Panika, nejistota, tápání ve zkoušce budou znakem, že nemám víru, že na ni neumím reagovat. Písmo říká, že se zlem v životě kolem nás budeme mít neustálý kontakt a do našeho života budou přicházet různé zkoušky. Jediný způsob, jak v nich obstát je mít pevnou, silnou a hlubokou víru.

Vezměme si modelový příklad z Matoušova evangelia 11,28–29 a ukažme si, jak je živá víra základem a začátkem pro boj s pýchou. Víra živí vizi, že boj s pýchou a hledání pokory jsou správné. V těchto verších jsou důležitá slova, kterými Pán Ježíš zve k sobě a říká o sobě následující věci:

◆ *Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce; a naleznete odpočinutí svým duším. (Mt 11,28–29)*

Nejdříve několik pozorování. Posvěcení je důležité, protože bez něho žijeme špat-

ný život, který neoslavuje Boha, a to je zlo, to je hřích. Součástí zlého, neposvěceného života je i pýcha. Písmo varuje před pýchou. Napomíná a říká, že máme vést boj proti pýše a máme ji vytlačit ze svého života. To mě vede k následujícímu konstatování o tom, jak bude víra souviset s bojem proti pýše: *Živá, rostoucí víra je zdrojem boje proti pýše.* Jak přesně se to děje?

1. Víím a celým srdcem přijímám, že pýcha, povýšenost a nadutost je jeden z mých hlavních hříchů, pokud ne ten největší. Vidím to na Pánu Ježíši Kristu, protože On je ideál spravedlnosti a On je opak pýchy. Být jiný než On je můj hřích. Hledat jiný charakter, než Jeho, je moje vina. Podobat se někomu jinému než jemu, je moje vina. Zlem mého života je, že se podobám komukoliv a čemukoliv jinému. Vidím, že je to jeden z mých hlavních hříchů – ne-li ten největší!

2. Víra vždy bude souviset s tím, že jsem uvázaný na místě, které mi Pán Ježíš Kristus připravil. Co On určil ve svém plánu, to je to nejlepší, co kdo pro mě může napláňovat. Poznávám a přijímám celý srdcem, že nejlepší z nejlepšího pro mne je život bez pýchy, když se krotkostí a tichostí podobám Pánu Ježíši a mám Jeho charakter. Když však u člověka nenastalo ztotožnění se vírou s tímto Božím plánem, pak je mysl člověka ovládnána klamem, že možná něco jiného je pro mne lepší. Možná je to pozemský úspěch, možná velká rodina, dobří přátelé apod. Všechny tyto věci mohou mít, ale Pán Ježíš říká: to není to nejlepší pro tebe. To úplně nejlepší pro tebe je učít se ode mne krotkostí a tichostí, aby pýcha odešla z tvého života. To nejlepší je život v pokoře podobné té, kterou vidíme u Pána Ježíše. A tak vidíme funkci víry v tomto boji s pýchou, neboť ona je mým zrakem, abych viděl tuto pravdu.

3. Ale kdo se mnou učiní tuto změnu? Kdo mě to naučí? Jsem přesvědčený, že

kromě Pána Ježíše to nemůže udělat nikdo jiný. Mohu uznat, že jsem pyšný, že boj s pýchou je důležitý, že chci být pokorný a krotký a pak si můžu nahromadit haldu knih, učebnic, pomůcek a učitelů. Ale pouze sám Pán Ježíš se mnou dokáže udělat tuto proměnu. Říká: uče se ode mne, vezměte moje jho. Jiné řešení není. Do toho vstupujeme vírou, vírou to přijímáme.

4. Vírou vstupujeme do celoživotního programu učení se od Pána, jak žít bez pýchy. Autorita Kristova slova a to, kým je, mě ujistila o tom, že se Mu dobrovolně svěřuji do programu zbavování pýchy a osvojování si krotkosti a pokory.

5. A samozřejmě s vírou přijde i to, že už víc nezáleží na tom, co říká svět, manžel, manželka, kolegové, rodiče, vědci. Už to nemůžu změnit ti, kteří říkají: ty jsi fajn, ty jsi v pohodě. Ty se tak velmi „neužirej“ kvůli té podobnosti Kristu – copak nemáš dost jiných starostí v životě? Přijďeme na místo, že řekneme. NE! Pro mne je na prvním místě podobat se Panu Ježíši. Ostatní je druhořadé.

To, co chci říci je, že víra je základ boje s pýchou a každým hříchem. Nemožu být pokorný, dokud nevím, že to je pro moje dobro, pro dobro bližního a pro Boží slávu i pro uskutečňování Pánovy vůle tady na zemi – a ostatní je hřích. Víra mě spojila s touto skutečností a musím v tom růst a musím se v tom upevnit.

Víra se chytla autority Božího slova a působí, že jsem naplněný zálibou v pokoře. Už vím, že pokora je dobrá. On ví nejlépe, co potřebuji. Jeho Duch působí ve mně věci, ke kterým mě vede Písmo. Vzdávám se své cesty, svojí metody, svého postupu. Začínám se zajímat o všechno, co mi On říká v učení a ukazuje příkladem života. Rodí se život skutečného posvěcení, skutečné poslušnosti, skutečného následování. Všimněte si, že bez víry to možné není. To znamená být učedníkem Ježíše Krista.

Pozor tedy: víra není jen poznání rozumem, myslí, intelektem. Víra nemůže existovat bez poznání, ale není to jen intelektuální poznání. Víra znamená, že vše, co nalézám v Kristu, bez výhrad přijímám jako to nejlepší pro mne. Přicházím do místa: vezměte moje jho a uče se ode mne.... Víra znamená, že nemám výhrady a beru Jeho jho a učím se.

Vírou plesám a raduji se. Našel jsem to nejlepší. Našel jsem Pána, Učitele, Průvodce, Pastýře. Našel jsem konečně život. Našel jsem konečně odpověď. Našel jsem konečně nejlepší z nejlepších. Přijímám bez výhrad to, co mi osobně slovo Boží nabízí – a já na to všechno odpovídám vírou. To je ten prapodivný moment v životě křesťana. Boží slovo hovoří a moje víra na to odpovídá. Slovo se smísilo s vírou (Žd 4,2–3).

Proč tedy se mám podobat Kristu a proč si to mám zvolit za celoživotní program tady na zemi? Protože jsem uvěřil tomu, že to je to nejlepší z nejlepších. A také jsem uvěřil, že autorita Kristova slova garantuje nad všechny pochybnosti, že je to pravý Boží plán, pravá Boží vůle a to nejlepší pro můj život.

– Ján Šichula –

Článek byl původně publikován v časopise Solas číslo 3, léto 2009 a je publikován s laskavým souhlasem redakce. Webová stránka časopisu Solas je <http://www.solas.sk>.

OPATRUJÍ ZMIJI

Opravdové štěstí se nedá najít v těch pozemských věcech, které tak často zabírají čas a uchvacují srdce umírajících smrtelníků. Potěšení mohou fascinovat. Bohatství může oslepotit. Pocty mohou povyšovat. Ale co mohou tyto zdroje domnělé útěchy přinést v hodině smrti a soudu! Neobrácení lidé objímají svůj řetěz, i když vzdychají pod jeho vahou. Opatrují zmiji, i když je smrtelně uštkne!

– Thomas Reade –

DIAKONIE NEBO PODNIK se sociálními službami?

Služba bližnímu v nouzi je jednou z charakteristik autentického křesťanství. Patří k poslání křesťanů. Dokonce i Pán Ježíš Kristus nazval samého sebe služebníkem – diakonem. Od samého počátku křesťanství byla služba vdovám a chudým součástí života křesťanské církve. Tato služba bližním měla v dějinách křesťanství různé formy. V našich poměrech došlo v době reálného socialismu k velké mezeře: církve nemohla vykonávat žádnou veřejnou sociálně diakonickou práci.

Po pádu tohoto režimu se začali zdejší křesťané ze všech větších církví přirozeně angažovat v sociální oblasti. Tak vzniklo více sociálních služeb, zřízených církvemi nebo jejich účelovými zařízeními, určených pro různou klientelu: charitativní domy, pečovatelské domy pro staré a jiné. Některé z nich se ve svých názvech spojují – přímo nebo nepřímo – s novozákonním slovem Diakonie. Ale spojování některých křesťanských sociálních projektů s novozákonní diakonií je sporné. Zkusíme si osvětlit proč.

Diakonie v Nové smlouvě

Křesťanská církev se při svém vzniku setkávala s extrémní chudobou obyvatel, kterou si dnes už jen těžko umíme představit. Lidé žili v nesmírně těžkých a primitivních poměrech. Hodnota lidského života či uplatňování práva a spravedlnosti byla minimální. Navíc kvetla agresivita všeho druhu a války byly velmi časté. Podobně i zdravotní stav obyvatelstva byl poznamenán nemocemi a epidemiemi. Terapie tehdejší doby se snad ani nedají nazvat medicínou. Proto křesťanská láska mladé církve zcela přirozeně reagovala na tuto nouzi a běžnou existenční hrozbu v daném prostředí. Tak vznikala a doprovázela křesťanství v celých jeho dějinách služba

nuzným a nemocným. Jedním z jejích vrcholů na půdě křesťanské kultury je vznik institutu nemocnic, který na půdě jiných náboženských systémů nevznikl. Pozorným studiem diakonické služby v novozákonních dobách můžeme zjistit některé charakteristiky diakonie:

- Byla vykonávána osobně křesťany
- Křesťany ekonomicky zatěžovala a byla spojena s obětí
- Příjemci služeb byly zcela na okraji společnosti, existenčně na ni odkázáni
- Příjemci služeb za tuto službu neplatili, nekupovali si ji – dostávali ji zdarma

Změna kontextu diakonie

Důsledkem expanze křesťanství a jeho vlivu na kulturní a sociální život došlo za poslední dvě tisíciletí k takovému rozvoji kontinentu, že Evropa, a s ní i naše země, se stala jednou z nejbohatších oblastí. Tím nastaly významné posuny ve schopnosti lidí samostatně si za své nabyté prostředky zajistit odpovídající zdravotní a sociální péči. Kvalita života právního a sociálního státu vytvořily poměrně složitý, ale funkční systém sociálního a zdravotního zabezpečení. Z dějin není znám jiný takový fungující systém. V našem státě dnes tak ohrožené osoby jako před dvěma tisíci let můžeme potkat jen velmi ojedinelé. Naše země patří mezi bohaté státy – odborníci umí přesně zdokumentovat průměrný příjem na jednoho občana, kvalitu bydlení, počet praček, způsob stravování. Pro potřeby nemocných jsou k dispozici nemocnice a systém veřejného zdravotnictví se všemi službami. O příjem vdov a vdovců je postaráno prostřednictvím sociálního pojištění a systému veřejných podpor. Podobně se na potřeby sirotků v dětských domovech skládá celá společnost prostřednictvím systému daní a dávek.

Tento úspěch kultury, vyrůstající z křesťanství, má za následek, že se enormně snížil počet tzv. chudých osob v tom smyslu, že by bez cizí pomoci byly

ohroženy jejich základní životní potřeby a hrozila jim smrt hladem, zimou, nemocí a pod. Bezdomovcem a zcela na pomoc jiných závislým se člověk stává zpravidla vlastním zaviněním – upadnutím do alkoholismu nebo jiné neřesti. Počty těchto osob klesají. Stát a regionální instituce i těmto osobám nabízejí a poskytují různou pomoc, nezávisle na církvi. Staří a na obsluhu odkázání lidé si mohou ze svých našetřených zdrojů a ze svých důchodů koupit péči v sociálních zařízeních různé úrovně a kvality podle vlastního výběru.

Na trhu nabídek sociálních služeb jsou státní, církevní a soukromé sociální služby. I pro ty nejhudší je dostupná poměrně slušná péče – absolutně nesrovnatelná s poměry v novozákonních časech. To jsou všechno výhody tzv. sociálního státu, který vznikl jako produkt naší křesťanské humanistické kultury. Na trhu sociálních služeb se svou nabídkou vstupují i církevní sociální služby s konkrétními produkty, určenými pro různé potřeby. Náklady na jejich provoz jsou hrazeny ze státních sociálních dávek pro klienty, ze státních dotací, z úspor či příspěvků rodinných příslušníků klientů. Při pohledu na sociální zařízení provozovaných církvemi, zjišťujeme určité charakteristické znaky:

- Každodenní služby a přímý styk s klienty provádí personál, který zpravidla nemá nic do činění s danou církví ani s jejím duchovním životem.
- Církev, sbory ani jednotlivci tyto služby ekonomicky nenesou, nepřispívají ve významné míře (už ani nepoužijem silné slovo „obětují“) na činnost těchto zařízení.
- Klienti, využívající služeb těchto zařízení, za poskytnuté služby platí.
- Průměrné požadované poplatky jsou vyšší než v obdobných státních zařízeních, takže si je může dovolit jen solventnější ekonomická skupina.

- Zařízení vytvářejí větší či menší zisk. Obvyklý argument na zdůraznění potřeby církví provozovaných pečovatelských zařízení pro staré osoby je tvrzení, že jimi poskytované služby jsou kvalitnější než ve státních či jiných soukromých zařízeních. Tato kvalita však stojí více peněz – na zaplacení kvalitnějšího personálu se musí více přispívat, proto jsou tyto služby dražší. To má za následek, že si je může dovolit koupit jen jistá ekonomicky dostatečně silná klientela.

Na základě tohoto srovnání vzniká oprávněná pochybnost, zda některá církevní sociální zařízení naplňují novozákonní význam diakonického zařízení, i když ve svých názvech používají toto slovní spojení. Proto vzniká otázka, zda je diakonie diakonií, nebo církevním podnikem v sociální oblasti. V situaci ekonomicky prosperující a bohaté společnosti s rozvinutými sociálními službami stojíme v rámci teologického myšlení před výzvou znovu promyslet a formulovat význam některých biblických slov, např. diakonie, nutný, potřebný, pomoc, služba.

Musíme si znovu hlouběji promyslet, kdy je diakonie v pravém slova smyslu diakonií v sociálním státě, kde má každý zajištěn důchod (starobní, invalidní, vdovský nebo jiný) od pojišťovny a sociální služby si může koupit na úrovni své ekonomické síly. Musíme kriticky vyhodnotit, zda je správné nebo nesprávné, pokud církev svým jménem podniká v oblasti poskytování sociálních služeb. Musíme se ptát sami sebe, zda podporuje taková tzv. křesťanská diakonie zaměřená primárně na solventní klienty, veřejnou věrohodnost křesťanské zvěsti církve.

Pokud však církev zjistí, co znamená konat v sociálním státě novozákonní diakonii, už dnes máme v církvi řadu starších lidí, kteří byli křesťany celý svůj produktivní život, a tedy usilovně pracovali a střídě žili. Už nyní jsou zde lidé, kteří pracují, ale myslí v předstihu na své staří

a potřebu pečovatelských služeb. Tito všichni mají finanční zdroje. Dokonce, podle mého mínění, mají povinnost – nejen přirozené morální právo – aby si koupili, a ze svých životních úspor zajistili a připravili přiměřeně kvalitní zaopatření na stáří či nemoc. Pokud budou tyto skupiny lidí v církvi zmobilizovány, aby projevíly svou přirozenou podnikavost a zřídily různé domy pečovatelských služeb či jiných potřebných sociálních služeb, kde si oni, případně i jiní občané tyto služby mohou koupit, bude to znakem zodpovědného přístupu ke svému životu, který všichni přivítáme.

Sociální pečovatelské služby pro koupěschopnou poptávku jsou v naší kultuře předmětem běžného podnikání i s jeho pravidly a atributy (cena, kvalita, konkurence, dostupnost atd.). Já v Bibli nevidím doporučení pro církve či sbor, aby podnikal v této oblasti. Ale v církvi, z členů církve vzniklé družstvo, sdružení, zájmová skupina, může a má směle vstoupit i na tento trh a držet se pravidel trhu. Tím však zaniká morální právo na pořádání sbírek na bohoslužbách i pro dobrý a na trhu služeb potřebný sociální podnik, založený některými členy církve – jinak by církve měla sbírkami podporovat i jiné dobré a potřebné podnikatelské aktivity, což nedělá a má pro to dobré důvody.

Protože jsem přesvědčen o trvalé platnosti starozákonního přikázání, které nám nařizuje pojmenovávat stav věci co nejpřesněji, myslím si, že spojování jména takových kvalitních, potřebných, úspěšných a někdy i profitujících podnikatelských zařízení sociálních služeb úmyslně nebo z neznalosti s novozákonním slovem diakonie není celkem přiměřené.

– Ondřej Garaj –

Autor, ředitel křesťanského sdružení Ježíš pro každého, založil v Levicích se svými spolupracovníky sociální projekt, který od roku 2003 poskytuje pro nuzné

denně teplé jídlo, distribuuje oděvy a jiné. V loňském roce tyto aktivity předal občanskému sdružení Místo v domě.

Článek byl uveřejněn v časopise Dialóg, www.mesacnikdialog.sk, použitý překlad je z www.granosalis.cz.

PŘÍBĚH, KTERÝ SE NIKDY nestal a ani se stát nemohl

Na dvoře nejvyššího kněze Kaifáše se sešli vrchní kněží, zákoníci a starší lidu. Jediným obnos třiceti stříbrných zradit rozhodnout, co dělat a jak se zmocnit Ježíše, který stále chodil mezi lidem, vyučoval, uzdravoval a hlásal příchod Božího království.

Dokonce se jim už přihlásil jeden z jeho učedníků, který byl ochoten jim ho za nemalý obnos třiceti stříbrných zradit. A tak vlastně už nic nechybělo k tomu, aby ho zatkli a zabili, respektive nechali od Římanů zabít.

Velekněz Kaifáš k nim však promluvil:

Vy nic nevíte, ale já si myslím, že by nebylo moc dobré udělat něco tak neuváženého, jako je zabít toho Ježíše.

Určitě by se pak mohlo množství jeho přívrženců postavit proti nám a důsledky by mohly být katastrofální a to, myslím, nikdo z nás nechce.

Naopak by pro nás bylo velmi přínosné, kdyby se obě strany spojily do jedné.

Sjednotit se, to by určitě prospělo nám a možná i jemu a celému tomu novému hnutí. Vždyť on používá stejnou tóru i proroky jako my, mluví o stejném Bohu jako my, pouze je výstřední a to nejspíš některé lidi přitahuje.

Můžeme mu nabídnout spolupráci na stejném díle. Dovolíme mu vyučovat Zákon, dáme mu k dispozici naši podporu, prohlásíme ho za Mistra, za jednoho z nás.

Necháme ho zasedat spolu s námi ve veleradě a on nám na oplátku slíbí, že

nás nebude nazývat obílenými hroby či pokrytci, uzdravovat bude pouze ve všední dny a ne o sobotách. My mu zase na oplátku jsme ochotni posílat nemocné, které bude na základě našich doporučení uzdravovat.

Dohodněme se proto společně na tom, co nás spojuje – to jsou Písma a Bůh.

O tom, co nás rozděluje zatím nemůžeme mluvit. Na to je dost času později, až se naše spolupráce prohloubí.

Myslím, řekl Kaifáš, že tento nový vztah, který vznikne bychom mohli nazvat novým slovem – **ekumenické společenství**.

A protože se určitě najde i několik společných bodů, které nás mohou spojit s Římany, dohodněme se i s nimi, že jsme ochotni jejich a vlastně i našeho císaře nazývat „Pontifex Maximus“, nebo třeba že je jako bůh. Ne přímo Bůh, ale „jako bůh“.

Když s tím budou Římané souhlasit a já si myslím, řekl Kaifáš, že ano, tak i oni se mohou stát součástí našeho **ekumenického společenství**.

Jsou to přeci lidé jako my, mají rodiny a chtějí určitě žít v klidu tak, jako my.

A když tady tak o tom přemýšlíme, řekl bych, že do toho našeho společenství bychom mohli přizvat i Řeky. Jsou to sice bezvěrci, ale jsou to konec konců také lidé, kteří chtějí žít v klidu a kdyby se podařilo najít něco, co by nás spojovalo třeba tak, že by pro nás byl přijatelný některý z jejich bohů, vysíláme se s nimi a pak mohou být modlitby, vysílané k našemu, či našim bohům velice účinné.

Je proto důležité, připravit pro další jednání dokument, který by vyzdvihl vše, co nás s tím Ježíšem, Římany a Řeky spojuje.

My budeme tolerovat je a oni budou tolerovat nás. Takový kompromis je přece pro všechny zúčastněné výhodný.

Pak s tímto dokumentem před ně předstoupíme a já věřím, řekl Kaifáš, že

toto **ekumenické společenství** s radostí přijmou.

Když Kaifáš skončil toto své prohlášení, ozval se potlesk shromážděných. Jsou to moudrá slova, vykřikovali a děkovali Bohu za to, že dal Kaifášovi takovou moudrost.

Hned na to poslali pro Jidáše, aby vrátil těch třicet stříbrných, protože jeho služby již nepotřebují a sami pošlou za Ježíšem delegaci s návrhem na svolání prvního **ekumenického setkání**, zatím pouze v rámci Izraele s možností pozdějšího rozšíření pro Římany a Řeky.

Jestliže patříme Pánu Ježíši Kristu, je to On, kdo jedná, je to On, v kom jsme spojeni s ostatními, kteří mají Kristův život a vyznávají proto stejné hodnoty, které jsou v Kristu a pouze v Něm obsaženy. Sjednocuje nás On sám, toto sjednocení je Jeho dílem a proto trvalé.

Pokud se sjednocujeme sami jen na základě toho, co nás spojuje, hledáme společné body ve víře či zbožnosti, eventuálně něco, co můžeme společně odmítat, je to sjednocení lidské, které nutně přináší kompromisy, které ovšem nikdy nezaručí trvalý pokoj.

Dříve či později se zřetelně projeví neshody a sjednocení se rozdělí na jednotlivé skupinky a konce takového sjednocení budou horší začátků, nebo v horším případě naopak vznikne jediná velká světská „církve – Babylon“, jejíž konec je v Písmu jasně popsán.

Touha křesťanů po sjednocení je splnitelná pouze v Kristu, který jedná s duchem každého křesťana a je Duchem sjednocujícím.

Naše „Já“ je prvkem rozdělení.

– Jaromír Bubeniček –

PRAVDA!

Svatá úcta k Boží autoritě by nás měla vést k odmítnutí bludu, ať je jakkoli starý, posvěcený jakoukoli autoritou, či jakkoli rozšířený. – C. H. Spurgeon –

NAPSALI JSTE NÁM

✉ Drahý bratře v Kristu, Pavle!

Od roku 1990 jste se stal neodmyslitelnou součástí mého duchovního života, aniž to víte. Vaše kniha Zápas o duši byla ve své době nejpřesvědčivějším evangeliem a mě přivedla skrze Vaši službu k Pánu. Byl jsem jí tak uchvácen, že od té doby se pro mě stala bláznovská zvěst smyslem života. Bible se stala mým duchovním pokrmem, začal jsem odebírat časopisy Zápas o duši, začal jsem to, co jste mi poskytovali jako hutný pokrm, dávat dál hladovějícím i nasyceným. Změnilo to celý můj život, protože má budoucnost najednou dostala skutečné obrysy, nesmazatelné nikým a ničím.

Našel jsem si v té době sbor, který se nejvíce v okolí shodoval s tím, čemu jsem díky Vám a Boží milosti věřil. Bohužel po půl roce jsem tento sbor opustil, protože jsem si mezi nimi připadal jako jediný nečistý mezi „dobrymi lidmi“. Pak jsem se na dlouhých 19 let, zklamán ze sebe, stranil křesťanského aktivního života, neboť mne zahltily existenční problémy, ale po celých 19 let jsem neustoupil ze své víry a skrytě čekal na své duchovní probuzení z dlouhého spánku.

Mezitím mi dospěly děti na 17 a 18 let. Celou dobu dospívání jsem pro ně měl schované dvě velké nové Bible s tím, že je dostanou jako věno do svého života. Nechtěl jsem je do víry nutit, chtěl jsem, aby jí našly samy od sebe. Mě rodiče v mládí nutili chodit bezdůvodně do kostela, čímž se jim podařilo, že jsem na duchovní věci zanevřel na 27 let.

Najednou mi ale pomohla „náhoda“. Dcera začala chodit na ekonomickou školu ve Veselí na Moravě. Shodou okolností s ní do třídy chodila dívka, která byla věřící a zpívala v křesťanské kapele. Dcera mi o tom vyprávěla a přestože se o tyto věci nikdy nezajímala, ptala se mě na různé věci ohledně víry. Přisedl i syn a

chtěli o tom něco vědět. Tak jsem vzal Bibli, oprášil jsem ji a začal jsem číst. Za tři hodiny jsme si byli bliž, než za uplynulých 18 let. Od té doby to bylo téma našich rozhovorů. Dal jsem každému Bibli a nechal je v této věci vzdělávat i v ZODEch, které jste mi poslal i v době mého duchovního spánku. Já je poctivě zakládal a nečetl. Díky vám, že jste mi je tvrdošijně posílali bez nároku na odezvu z mé strany, mám dneska pěkný svazek ZODů.

Dnes bych je vyvážil zlatem! Přivedly mne za poslední rok zpět k víře, mám dvě věřící děti a poznatky z Vašich časopisů nám pomohly přeskočit roky tápání v některých otázkách. S dětmi teď chodíme do místního sboru, syn za rok přečetl Bibli už dvakrát, píšeme na Granosalis komentáře a jako podklady bereme články z Vašich časopisů o kalvinismu, který jsme s radostí přijali na rozdíl od většiny věřících bratrů.

Ve sboru s tímto učením nemůžeme prorazit díky duchovnímu spánku a zastavení růstu před 60 léty, kdy se probíraly celou tu dobu jen věci, které se těmto otázkám vyhýbají, neboť jsou tam dobří lidé, kteří čekají odměnu za to, že Ho přijali a Bůh je jim teď vděčen.

O svrchovanosti Boží nikdo nechce ani slyšet. Je to prý nebezpečné a je to učení ze Západu. To samé na Granosalis, až na pár výjimek. Ale i přes nepochopení a odmítání toho, čemu jsme díky Vaším rozborům a Boží milosti plně uvěřili, od kalvinismu neustoupíme a budeme ho k Boží slávě šířit dál.

Jsme vlastně takový malý domácí sbor a našli jsme si bratra z našeho sboru a sestru Helenu z Prahy, kteří to cítí také tak, takže zase tak osamoceni nejsme, když připočítám i neznámé bratry a sestry v Kristu, kteří se s tímto hutným učením ztotožňují.

Je to opravdu hutná strava, těžko stravitelná pro většinu „dobrych věřících“, kterým se „snažíme“ sebrat jejich

zásluhy na spasení k Boží slávě. Je pro mě nepochopitelné, jak někdo mohl učinit pokání, když nepoznal svoji úplnou ztracenost bez Boží milosti.

Přejme Vám ještě hodně aktivních let ve Vaší Bohulibé činnosti a těšíme se na každý nový ZOD. Utvrzuje nás ve správnosti nastoupené cesty k pochopení Boží pravdy...

– František M., Hodonín –
Dopis č. 533, 12.11.2009

✉ Drazí přátelé! Milí Steigrovi s celým týmem!

Odebírám ZOD už řadu let a chci, abyste věděli, že jsem od Vás s vděčností přijímala Vaše články. Tak jsem s Vámi společně studovala některé kapitoly z teologie, které mě velmi obohatily. Kdybych to shrnula, tak asi nejvíc mě oslovila témata o Boží svrchovanosti a o obecné Boží milosti. Jednou jsem si od nás nechala poslat cestopis, to bylo také velmi milé počtení. Teď jsem si prohlížela web, potěšilo mě mnohé...

Ještě jednou Vám děkuji za léta služby, srdečně zdravím a přeji mnoho Boží milosti a pokoje!

– B. L.. Tábor –

BOJ S OBRY

Stal se národním hrdinou přes noc. Bůh si použil mladého pastýře, který si hleděl svých každodenních povinností, aby porazil obra! Kdo ví, kdy přijde okamžik, který změní náš život?

Dvacetiletý David se na žádost svého otce vydal na cestu. Měl donést jídlo svým bratrům bojujícím v armádě proti Pelištejcům. David pravděpodobně zalapal po dechu, když viděl a slyšel Goliáše, robustního pelištejského šampióna, jak se vysmívá Bohem vyvolenému lidu.

Viděl třímetrového muže oděného do zbroje, která vážila padesát sedm kilo, s ohromným kopím, jehož železný hrot

vážil sedm kilo. Stejně jako už posledních šest týdnů obr vykřikoval svou každodenní výzvu:

◆ *Dneska jsem potupil izraelské řady. Vydejte mi někoho a budeme spolu bojovat. (1 S 17,4–10)*

Ačkoli i Saul byl vysokým mužem a kraloval Izraeli, tak se třásl strachy. Stejně na tom byl jeho syn, odvážný Jónatan, který porazil celou posádku Pelištejců. Dokonce i jeho víra ochabla, když viděl Goliášovu velikost a slyšel jeho posměšky. Neří divu, že se zbytku Izraelitů strachy klepala kolena! (1 S 17,11)

Nedůvěra

Proč nikdo nezaútočil na Goliáše? Za strachem Izraelitů je skrytý mnohem hlubší problém. Tím problémem je nedůvěra. Izraelci nevěřili, že by jim Bůh mohl opravdu dát sílu k porážce protivníka.

Chovali se jako jejich praotcové v divočině, kteří když viděli obry, přestali důvěřovat Bohu (Nu 13,27–33). A přesto o čtyřicet let později Židé pod vedením Jozua právě tyto obry porazili a zmocnili se tak zaslíbené země. Změnil se snad Bůh? Nebo byla jeho síla stále stejná?

Jsmo o něco lepší než Saul a Izrael? Koukáme se na špatnost tohoto věku, hodnotíme svoji slabost a neefektivnost a pak se příliš často dostáváme do depresí a zoufalství. Měli bychom si raději připomínat Boží velikost a Jeho touhu a úmysl zachránit hříšníky.

Měli bychom se radovat, že Kristovo evangelium je „moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří“ (Ř 1,16) Evangelium, které tolik ovlivnilo pohanskou Římskou říši, se za těch 2 000 let nezměnilo!

Když ztrácíme odvalu kvůli stavu národa a církve, měli bychom si číst, jak si Bůh použil muže jako George Whitefielda a Johna Wesleyho ke zničení obrů špatnosti v osmnáctém století.

Odvážná víra

David viděl stejného obra a slyšel stejná slova jako všichni ostatní. Zareagoval ale

46 ZÁPAS O DUŠI

jinak: se slovy víry a skutky odvahy. Židé viděli obra a představovali si, jak poráží Izrael. David viděl hříšníka, který se vysmívá Bohu a věděl, že Pán obhájí své vlastní Jméno.

◆ *Kdo je ten neobřezaný Pelištejec, že tupí řady živého Boha? (1 S 17,26)*

To je úplně jiný pohled na věc!

Goliáš se vysmíval Židům, ale ve skutečnosti se vysmíval Bohu. Ti, kdo se vysmívají Bohu a jeho lidem jednoho dne uslyší Boha, jak se vysmívá zase on jim:

◆ *Ten, jenž trůní v nebesích, se směje, Panovníkovi jsou k smíchu (Ž 2,4)*

A navždy budou sténat v pekle.

Bůh hněvu ale nicméně prokazuje svou milost těm, kteří činí pokání. Nabídka jeho milosti je ve 12. verši stejného žalmu: „*Líbejte syna, ať se nerozhněvá, ať na cestě nezhyne.*“ To, že máme „libat syna“ znamená, že máme prosit o odpuštění, máme hledat smíření se svatým Bohem skrze smrt jeho Syna, Ježíše Krista. (Ef 2,16)

David viděl Goliáše a rozpomenul se na Boží pomoc v minulosti, na to, jak ochránil své ovce před lvem a medvědem (1 S 17,34–37). Gordon Keddie poznamenal:

Izrael byl Božím stádem, Goliáš nebyl ničím jiným než predátorem ... David se zachoval jako pastýř, který chrání své ovce.

Duchovní boj

David odmítl Saulovu výzbroj a ozbrojen pouze kameny a prakem konfrontoval Goliáše „*ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad*“ (1 S 17,45).

Bojujeme někdy v Božích bitvách se „Saulovou výzbrojí“? Důvěřujeme lidské inteligenci a síle místo toho, abychom se spoléhali na Boží moudrost a sílu?

Možná klademe příliš velký důraz na svoji výmluvnost a na své metody, než abychom se více věnovali modlitbě. Nebo se možná místo tichého zvěstování Krista a modlitby za záchranu jejich duší snaží-

me nevěřící zastrašit, aby tak přijali Boží slovo. Jindy možná zase obhajujeme Boží pravdu s nelaskavým postojem a hádavým duchem. David Goliáše porazil, protože věřil, že „*boj je Hospodinův*“ (1 S 17,47).

Apóstol Pavel to staví takto:

◆ *Jsme ovšem jenom lidé, ale svůj zápas nevedeme po lidsku. Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby. (2 K 10,3–4)*

Našimi zbraněmi jsou Duchem posvěcené zvěstování, zapálené hlásání evangelia a upřímná modlitba.

Pět kamenů

Proč měl David pět kamenů, když potřeboval jen jeden? David si byl jistý, že mu Bůh dá úspěch, ale nevěděl, kolik kamenů k tomu bude potřebovat.

Jen Bůh mohl dát vítězství, ale David nejdřív musel vystřelit kámen, který obra skolil a pak mu ještě uříznout hlavu. Svrchovaný Bůh nepotřebuje lidské instrumenty, ale on si je stejně vybírá a dává nám tak radost a výsadu sloužit mu.

Věříme Bohu, ale i přesto stále potřebujeme používat své zbraně. A znovu Pavel říká:

◆ *...svou sílu hleďte u Pána, v jeho veliké moci ... Přijměte meč Ducha, jímž je slovo Boží. V každý čas se v Duchu svatém modlete... (Ef 6,10–18)*

Boží síla

Jaký byl výsledek Goliášovy porážky? Jak Židé, tak Pelištejci poznali, že „*při Izraeli stojí Bůh*“ (1 S 17,46). Modleme se, aby nevěřící mohli vidět Boží moc v tom, jak vítězíme nad moderními obry nedůvěry, lhostejnosti, pochybností a strachu.

Za všemi těmito těžkostmi samozřejmě stojí největší ze všech obrů, Satan. Bojujeme, navzdory všem strastem, protože věříme zaslíbení:

◆ *Bůh pokoje brzo srazí satana pod vaše nohy. (Ř 16,20)*

– Stan Evers –

Evangelical Times, červen 2001, (přeložil P. Papež)

Myslím, tedy věřím

- R. C. Sproul

Apologetika, která obsahuje odpovědi na vážně myšlené otázky, týkající se pravdivosti křesťanské víry:

- Dokázala věda vyvrátit existenci Boží?
  - Je úzkoprsé a fanatické věřit, že k Bohu vede jenom jedna cesta?
  - Půjdou lidé, kteří nikdy neslyšeli o Kristu, do pekla?
- Na co lidé potřebují náboženství, když život plyne hladce?
  - Věří křesťané v Boha, protože potřebují berličku, aby mohli čelit životním těžkostem?
  - Jestliže existuje Bůh, proč je na světě tolik zla?
  - Existuje život po smrti?

128 stran, A5, brož. vazba, cena: 148,- Kč

Poznáváme biblické pravdy

- Štěpán Rucki

Původní dílo z pera českého autora, které vidíme jako vyslyšení modliteb za domácí autory, jejichž dílo bude vycházet z odkazu reformace. Úspěšně tematicky navazuje na apologetiku „Myslím, tedy věřím“ R. C. Sproula a příručku „Základy víry“. Stručně a komplexně shrnuje základní doktríny křesťanské víry. Vhodné pro osobní studium i pro křesťanské vyučování ve sborech.

136 stran, A5, brož. vazba, cena: 145,- Kč

Nakladatelství Poutníková četba

Žandov 85, 403 39 Chlumeck u Ústí n. L.

+420 472 741 623, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz, www.PoutnikovaCetba.cz

Při objednávce nad 350,- Kč neúčtujeme poštovné a balné.

Objednávky časopisu, knih, nahrávek a případné připomínky adresujte na:

zapasodusi@gmail.com

Nebo na adresu:

Zápas o duši

Veleslavínova 14

400 11 Ústí nad Labem

**Dobrovolné příspěvky pošlete přiloženou
složenkou nebo převodem z účtu
Jako variabilní symbol použijte číslo
uvedené na Vaší etiketě**

Název účtu: ZOD - HCJB World Radio

KB Pohofelec 152/3, 11800 Praha Hradčany

Číslo účtu: 96538621 / 0100

<http://www.reformace.cz> nebo <http://zod.reformace.cz>

**Můžete poslouchat nebo si stáhnout několik
set audio pořadů nejen z produkce HCJB, ale i z produkce TWR •
Přečtěte si všechny ZODY od roku 1989 • Přečtěte si desítky úvah •
Podívejte se na vznikající složku s elektronickými knihami •
Ve složce o Ekvádoru najdete mnoho zajímavostí**

**HCJB online vysílání na <<http://www.radio7.cz>>
každé pondělí od 8:30 do 9:00**

**HCJB online vysílání na <<http://www.lumen.sk>>
každou neděli od 10:45 do 11:00**

ZÁPAS O DUŠI © vydává ZOD - Zápas o duši, HCJB World Radio
Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012

Redakce a administrace: Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem

Šéfredaktor: Jaroslav Kernal, DiS.

Redakční rada: Dr. Ing. Radovan Hynek, Mgr. Petr Papež, Klára Steigerová,
Ing. Pavel Steiger, RNDr. Jan Suchý, Ph.D., Ing. Iva Suchá

Číslo 103, vyšlo 15. ledna 2010, ev. č. MKČR: E 11180

Tiskne PBTisk s. r. o., Dělostřelecká 344, 26101 Příbram

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**